

LVÍ POHÁDKY

(pro děti i dospělé)

napsal: Karel Franczyk

v Ostravě, březen 2002

Jenomže lev, který byl předtím nachystaný k boji, se taky zarazil. Očekával vevnitř silného řvoucího lva a zatím tam viděl malinkého mužička, který se klepal hrůzou a cvakal zubama.

„Po..po..po..pomóc!“ říkal bagrista prosebně, ale nikdo ho neslyšel, protože ze strachu koktal a skoro až šeptal. Bagrista proto začal oslovovat přímo lva před sebou:

„Pro..pro..pro..prosím vás ne..ne..nechte mě žít!“

Lev pochopil, že bagrista nejen, že mu nechce ublížit, ale navíc, že se ho bojí. Přišlo mu to najednou k smíchu a opravdu se začal takovým lvím způsobem smát: „Cho! Cho! Cho!“ Seskočil z bagru dolů a odcházel pryč. Byl to přece jen statečný lev a věděl, že bojovat se má jedině s protivníkem, který je silný a ne s někým, kdo je slaboučký a bezbranný. Ostatní dělníci se vyhrabali ze svých úkrytů a začali znovu pracovat jakoby nic - celí bílí od vápna, šedí od cementu a umazaní od štěrku.

Od té doby se lev a pracovníci na stavbě začali kamarádit. Lev se na ně chodil občas dívat, povzbuzoval je při práci a odháněl jim hyeny od beden se svačinami. Dělníci mu za to dávali napít vody, občas přihodili nějaký ten salámek a někdy se s ním nechávali vyfotit. Začali mu říkat Florián, protože v den, kdy se poprvé objevil, měl zrovna svátek Florián.

Lev na své jméno docela slyšel a na návštěvy ke svým novým kamarádům chodil rád. Jenomže pak se jednou stalo, že přišel a nikoho tam nenašel. Silnice už byla postavena a dělníci odjeli zase na nějakou jinou stavbu. A na rozloučenou se lvem Floriánem mu jeho kamarádi nechali u čerstvě postavené silnice bednu plnou těch nejlepších salámů.

2. Lev na lovu

Lev Florián byl - jak už jsme ostatně říkali - nesmírně silný a statečný a uměl nádherně řvát. Kromě toho měl i rád legraci a lákalo ho dobrodružství, jako třeba když chodil za dělníky na stavbu silnice. Ale marná sláva, to hlavní, čemu se musel věnovat, byl lov.

Vždycky, když začínal cítit, že mu kručí v žaludku, jakoby mu tam zpívaly nějaké divoké kobylky - ostatně někdy mu tam opravdu zpívaly ty kobylky, když je z hladu nebo z dlouhé chvíle spolykal - tak to už vždycky věděl, že je nejvyšší čas, aby vyrazil na lov antilop nebo zeber.

Lev Florián chodil lovit buďto navečer k řece, kam chodily zvířata pít, anebo vyhledával louky, kde se občas pásala celá stáda antilop, gazel nebo zeber. Raději chodil na ty louky - tedy chci říci savany - protože se přitom vždycky i proběhl a vůbec si užil víc legrace.

Jednou se taky vypravil na velikou savanu, kde se páslo stádo krásně pruhovaných zeber, až se Floriánovi sbíhaly sliny, když je tam viděl. Začal se plížít k nim, ale co to vidí. Kousek opodál se k zebrám plížil jiný lev, takový nějaký lev tulák, který ho neznal a nevěděl, že by mu měl dávat přednost.

Florián okamžitě zapomněl na zebry i na svůj kručící žaludek a obrátil svou pozornost na vetřelce. Postavil se pyšně nad úroveň suché trávy a strašlivě zařval, aby dal protivníkovi najevo, co si o něm myslí. Ten se ho sice opravdu trochu polekal, ale co se hlavně stalo - zebry, jakmile uslyšely lví řev, okamžitě vzaly nohy na ramena a zmizely pryč.

Oba lvi si chvíli vyměňovali rozzlobené pohledy, jako by si neúspěch lovu dávali vzájemně za vinu anebo jako by naznačovali, že ten druhý je pěkný blázen, ale potom se otočili každý na jinou stranu a šli od sebe pryč.

Lev Florián šel domů do svého lesa, kde bydlel a měl nejdříve docela spokojený pocit, že zahnal nebezpečného vetřelce, jenom pak si uvědomil, že mu v břiše nekručí o nic méně než předtím. Spíš víc. Opice v okolí to kručení asi slyšely, protože se Floriánovi posmívaly a házely po něm rozkousané zbytky banánů a kamení. Florián nejdříve uvažoval, že by si chytil alespoň některou z těch drzých opic, ale potom nad tím mávl rukou, totiž prackou. Byli to pavíani a to jsou strašně protivné opice; houfují se do velkých tlup, umí se bránit a kousat ostrýma zubama, a vůbec ta trocha nijak zvlášť chutného masa nestojí za tu strašnou námahu se za nimi honit. Zato taková zebří šunčička - posteskl si lev zasněně - Ňam! To je proti tomu náramná pochoutka. A šel spát, aby si o té pruhované šunce nechal alespoň zdát.

Druhý den mu kručelo v břiše ještě víc, a tak si vystopoval nové stádo zeber. Ale co to? Už už chtěl na zebry vyrazit, když znovu spatřil toho troufalého lva ze včerejška. Neudržel nervy na uzdě a znovu na něj hezky od plic zařval. Ten druhý lev zařval zase na něj - a už to bylo v pytli; zebry se zase rozutekly.

Teď už to bylo opravdu zlé. Lev Florián měl takový hlad, že dokonce snědl před spaním i několik borůvek a malin - a není pro žádného lva větší potupa, než když musí pojídat borůvky a maliny.

Druhý den se oba lvi potkali těsně před tím, než objevili své stádo zeber. Chvíli se na sebe zle mračili, ale potom se přece jen domluvili. Rozdělili si úkoly a rozhodli se, že zaútočí na zebry každý z jiné strany. Zebry tak nebudou mít, kam utéct a snadněji se dají chytit.

Jak se domluvili, tak to i provedli. A tak se stalo, že o několik zadýchaných minut později, které raději přeskočíme, aby se nám z pohádky nestal horror, stáli oba nad zdárně ulovenou zebrou. Lva Floriána sice nejdřív napadlo, že by mohl druhého lva odehnat a nechat si celou kořist pro sebe, ale pak si řekl, že by to nebylo tak úplně fair play. Lovili přece společně, a tak bylo v pořádku se o masíčko rozdělit. Ostatně ho bylo dost pro oba lvy i pro hyeny, supy a šakaly, kteří se už ozývali v okolí a čekali na zbytky hostiny. A kromě toho nebylo vůbec jasné, který lev by případnou rvačku vyhrál.

A tak se - tak říkajíc z nouze - z dřívějších soupeřů stali kamarádi. Ještě nějakou dobu chodili lovit zebry i antilopy společně a docela se jim to dařilo a užili si přitom i dost legrace.

Proto bylo Floriánovi docela líto, když mu kamarád po nějaké době naznačil, že půjde zase trampovat někam dál. Snažil se ho přemluvit, ale marná sláva - když je někdo jednou toulavý lev, tak prostě na žádném místě nikdy dlouho nevydrží a pořád ho to táhne někam pryč a pryč a pryč.

„Pojď se mnou,“ pobízel ho toulavý kamarád hlubokým lvím hlasem - nám lidem by to zdánlivě připomínalo mručení veliké kočky. „Chci to prozkoumat v Jihoafrické republice, ještě jsem tam nikdy nebyl. Možná se podívám do národního parku Krueger.“

„Mně se líbí tady, kde bydlím,“ odpověděl Florián podobným hlasem. „Ale někdy se za tebou přijdu podívat a zase se vrátím.“

A tak se tedy oba kamarádi rozešli. Bohatší o společné zážitky, ale i o zkušenost, že když se spolupracuje s někým dalším, bývá život většinou přece jen o něco jednodušší.

3. Lev jede autobusem

Lev Florián si řekl, že už je na čase navštívit svého toulavého kamaráda v Jižní Africe. Cesta tam se teď docela zjednodušila, protože poté, co byla postavena nová silnice, jezdil do Jihoafrické republiky dálkový autobus, který měl zastávku kousíček od pralesa.

Lev se tedy vypravil k autobusové zastávce a spořádaně se postavil do řady cestujících. Totiž - chtěl se spořádaně postavit, ale jakmile se objevil, vypukla mezi lidmi s kufry a batohy strašlivá mela.

„Pomóóóóóó! Lev!“ ozývalo se ze všech stran. „Vyžeňte někdo toho lva!“ pištěla nějaká tlustá paní s jedenácti kufry a čtyřmi brašnami. Ale lev se nenechal zastrašit a dál postával před zastávkou a čekal na autobus, zatímco ostatní cestující se pro jistotu schovali do čekárny - byla to vlastně jen taková obyčejná chýše z bambusových tyčí vybavená jednoduchou klimatizací, biologicky odbouratelným WC a automaty na Coca Colu..

Tak se stalo, že když přijel autobus, lev stál na zastávce hned jako první v řadě. „Haló! Haló! Musíte nejdřív zaplatit!“ rozkřikl se pan řidič ještě dřív, než si cestujícího pořádně prohlédl. Když zjistil, že tím cestujícím je lev, tak zbledl jako běloch, ačkoliv byl černoch, a zmohl se jen na nesmělé pípání: „Ach, ne, ne... Odpusťte, já jsem se spletl... Samozřejmě, že vůbec nemusíte platit ... Jen si prosím nastupte a sedněte si, kam je libo...“

„No dovolte!“ křičel uvnitř nějaký pán v obleku a v kravatě. „Já jedu na mezinárodní entomologickou konferenci do Kapského města. Budu tam přednášet hlavní referát. Jak k tomu přijdu, abych cestoval v jednom autobuse se lvem?“

„Mlčte!“ okřikl ho řidič, „alespoň poznáte jinačí zvířata než mravence a brouky.“

„A co já?“ nařikala jakási slečna v červených šatech. „Já zase jedu navštívit nemocnou babičku v Johannesburgu. Co když teď skončím jako nějaká africká verze Červené Karkulky?“

„Copak vy, vy jste hubená, vy se bát nemusíte, ale co mám říkat já?“ zlobil se tlustý americký turista v krátkých kalhotách, v baseballové čepičce a se žvýkačkou v zubech.

Jenomže lev si nikoho nevšímal a posadil se na volné dvojsedadlo s dobrým výhledem ven. Jednou nebo dvakrát zafuněl a spokojeně zamručel, protože se mu na vypolstrovaném sedadle leželo mnohem pohodlněji než doma v pralese na trávě. Vypadal, že nikomu ublížit nechce, a že se strašně diví, proč autobus už dávno nejede.

Cestující se mezitím radili s řidičem, co by se mělo udělat. „Někdo by ho měl vyhodit,“ navrhoval nějaký odvážný pán. „To se ví, přece nebudeme cestovat s takovou strašnou šelmou,“ příkyvovaly dámy. „Navíc ani nezaplatil lístek,“ zlobil se jiný pán vyčítavým hlasem.

„Jestli ho chcete vyhodit, tak ho vyhod'te,“ řekl řidič. „Ale já se toho bojím. Nechci se nechat v pracovní době sežrat. A vůbec - musíme už jet. Jízdní řád se musí dodržovat i kdyby nenastoupil jeden, ale třeba sto lvů. ... Takže, pánové a dámy: Nastupovat! Nastupovat!“

Cestující tedy neochotně nastoupili a nervózně se usadili do sedadel. Nastoupila dokonce i paní s jedenácti kufry a čtyřmi brašnami, která si sedla přímo za lva Floriána. Pan řidič nastartoval motor a rozjel se směrem na jih.

Cesta probíhala klidně. Lev se díval z okna a těšil se nádhernou vyhlídkou na africkou přírodu, protože kdo si myslí, že lvi nepoznají krásnou krajinu, tak ničemu vůbec nerozumí. Taky si zvědavě prohlížel ostatní cestující, zejména tlustou paní, která seděla za ním.

Po nějaké době řidič zastavil uprostřed pustiny a podávalo se občerstvení. Každý cestující dostal šálek kávy nebo Coca Colu a něco k tomu. Lev si vybral Coca Colu, kterou vypil na jedno potáhnutí slánkou a k tomu snědl sáček slaných oříšků, prosím pěkně i s papírem.

Autobus uháněl zase dál a venku se snesl náhlý tropický soumrak, takže byla pojednou tma a z oken nebylo nic vidět. Pan řidič pustil cestujícím film z videa. Tady se stalo malinké

nedorozumění, protože před začátkem filmu, který byl z produkce Metro Goldwyn Meyer, se objevil na obrazovce lev a zařval. Florián si pomyslel, že se snad v autobuse objevil jiný lev, a tak vyskočil na všechny čtyři a řval, jakoby ho chtěli zavřít do zoologické zahrady. Naštěstí mezitím začal film, kde se naštěstí už neobjevil žádný jiný lev ani antilopa nebo zebra, protože to byla veselohra Woodyho Allena z prostředí mrakodrapů v New Yorku. Lev se tedy znovu uklidnil a dokonce se i trochu styděl, že ostatní spolucestující tak vystrašil svým řevem. Film se mu velice líbil, alespoň to tak vypadalo, protože se smál vždycky ve stejnou dobu jako ostatní cestující, někdy i o něco dřív.

Autobus zatím zastavil u osamělého luxusního motorestu s názvem „Kalahárská divočina“ a byla vyhlášena přestávka a všichni cestující se odebrali na večeři. Za tu dobu, co cestovali společně, se už všichni se lvem skamarádili, a brali tedy jako úplnou samozřejmost, že půjde na večeři do motorestu s nimi.

Jenomže lidé v motorestu o tom nechtěli vůbec slyšet. „Ten lev do našeho podniku v žádném případě nevkročí,“ rozkřikoval se číšník ve smokingu a nevychovaně před Floriánem zabouchl dveře. „Už to je dost, že našlapal bláto na naše mramorové schodiště.“

Lev si tedy řekl, že se nebude s nikým hádat a odešel dozadu k potoku, aby se alespoň napil vody. Jenomže u potoka se setkal s malou antilopou voduškou, a to se nemělo stát. Přestože neměl nijak velký hlad, okamžitě zapomněl na autobus, na cestující i na řidiče a jal se honit nešťastnou antilopu. Ta mu ovšem v té tmě rychle utekla a lev, který to tu neznal, najednou nevěděl, jak se má dostat zpátky k motorestu.

Cestující se mezitím najedli a nastoupili do autobusu. Už byl čas odjezdu, ale pan řidič ještě obešel sedadla a počítal cestující. „Nechybí nikomu soused?“ ptal se řidič.

„No přece lev - není tady lev!“ volal poplašeně vědec jedoucí na mezinárodní entomologickou konferenci.

„No jasně! Přece nemůžeme odjet - chybí nám lev!“ volali cestující jeden přes druhého. Křičela to i tlustá paní s jedenácti kufry a čtyřmi brašnami, která měla od lítosti nad ztraceným lvem najednou až slzy v očích.

„Jen klid, jen klid,“ utěšoval je řidič. „Nebojte se. Já nikomu neujedu. Počkáme - času dost.“ A rozsvítil světla a zatroubil, aby je lev lépe našel.

Florián tak s pomocí troubení a světla našel cestu zpátky a šťastně se vrátil na své sedadlo před tlustou paní, a ona mu ze samé radosti, že ho zase vidí, věnovala svůj sáček s oříšky.

A tak dojeli přece jen všichni šťastně do Jihoafrické republiky. A jak už to bývá - z těch, kteří si z počátku nerozuměli a nechápali se, se po bližším seznámení stali nejlepší kamarádi.

4. Lev a cirkus

V Jižní Africe navštívil lev Florián Kapské město, Stolovou horu, Dračí hory, a taky Národní park Krueger, kde se opravdu setkal se svým toulavým kamarádem. Tam si užili spoustu legrace strašením turistů. Ale nakonec si Florián řekl, že v Jižní Africe je sice dobře, ale doma v pralese že je přece jen nejlíp a vydal se na cestu domů. A tu se přihodilo něco strašně zajímavého.

Na předměstí Johannesburgu spatřil veliký stan a zdálo se mu, že někde za ním se ozývá řvaní lvů. „Tady u města, že by žilo tolik lvů?“ podivil se Florián a šel se k tomu stanu podívat blíž. Uviděl tam velikou pojízdnou klec a v ní bylo zavřeno několik lvů a lvic.

„Co tam děláte?“ zeptal se Florián zvědavě hlasem srozumitelným všem lvům, ale neproniknutelným pro lidi.

„Tady jsme v cirkuse,“ poučil ho nejstarší lev v kleci, „jezdíme od města k městu a předvádíme různé akrobatické kousky.“ Floriána to velice zaujalo a přemýšlel, co to je cirkus a jestli by taky uměl nějaké ty akrobatické kousky, ale v tu chvíli se před ním objevil ředitel cirkusu v bílém obleku a šašek, který měl červený nos a velké placaté boty.

„To snad není možné,“ řekl pan ředitel, „ten ožrala krotitel už zase nezavřel pořádně klec a jeden lev mu asi utekl. Šašku, zažeh ho tam zpátky, já teď totiž zrovna nemám čas.“

„Já jsem sice šašek, ale nejsem hlupák a lvů se bojím,“ protestoval šašek, „co když mě sežere? Kdo pak bude v cirkuse rozesmívat děti?“

„Tak to zkusíme společně,“ navrhl ředitel cirkusu a pootevřel dvířka od klece. „Lve - hybaj zpátky do klece,“ řekl spíše prosebným hlasem, než hlasem přísného ředitele.

Lev Florián byl docela rád, že může navštívit nové kamarády a klidně si vlezl do klece za ostatními lvy.

„No vida, a je to v suchu,“ řekl pan ředitel a s pomocí šaška zase zavřel dvířka. Teď už se žádný lev nemohl dostat ven.

Lev Florián si povídal s ostatními lvy a dověděl se, že za chvíli půjdou na vystoupení i to, co na tom vystoupení budou předvádět. Florián byl hrozně zvědavý a těšil se, že si s ostatními lvy taky zkusí zacvičit.

Mezitím se do cirkusu začaly scházet davy lidí. Byly to hlavně děti, které přicházely s maminkami, tatínky, babičkami a dědečky. Některé děti, když byly hodné, tak dostaly od rodičů lízátko nebo zmrzlinky a některé si koupily od šaška velké červené bambulky k nastrčení na nos. Nakonec byl celý cirkusový stan plný dětí s červenými nosy a lízátek a rodičů a babiček a dědečků.

Představení začalo. Spustila se hudba a dovnitř vjely koně, na kterých předváděli své umění krasojezdci a krasojezdkyň. Po nich přišel žonglér a žongloval s míčky, dýkami a dokonce i se zapálenými pochodněmi. K němu se postavil šašek a snažil se ho napodobit, jenomže mu vždycky všechny míčky spadly na zem a děti v cirkuse se tomu smály. Představení se rychle střídaly za sebou - přišli ještě cvičení pejsci, akrobaté na vysoké hrazdě, břišní tanečnice, znovu šašek, který se pořád hádal s panem ředitelem, ale to už se začala stavět v manéži veliká klec a mělo začít představení lvů. „Jenom, abych jim to nepokazil,“ pomyslel si lev Florián.

Ze lví klece vedl do manéže tunel udělaný z malých mříží a když bylo všechno připraveno, vešel krotitel a pustil lvy přes ten tunel dovnitř.

„Že bych se nějak spletl?“ říkal si krotitel, který byl známý popleta a zapomnětlivec. „Vždyť se mi zdá, že mám o jednoho lva víc...“ Ale mávl nad tím rukou a vešel do manéže za lvy.

Práskl bičem a lvi museli běhat dokolečka kolem něj. Potom práskl ještě jednou a lvi se otočili a běželi na druhou stranu. Jenom Florián nevěděl, co má dělat a chvíli se točil na místě a všem překážel, než pochopil, že má běžet s ostatními.

Krotitel znovu práskl bičem a všichni lvi museli vylézt na podstavec. Jenomže na Floriána žádný podstavec nezbyl a musel si lehnout na zem. „Zase mi někdo zašantročil jeden podstavec,“ mumlal si pro sebe krotitel. „Půjdu si stěžovat za panem ředitelem. Copak se v takových podmínkách dají drezúrovat lvi?“

Dětem v cirkuse ale vůbec nevadilo, že chyběl jeden podstavec a nadšeně tleskaly. Přišlo hlavní číslo programu: Pan krotitel vytáhl velikou obruč a zapálil ji. Zvedl ji nad hlavu a všichni lvi ji museli proskočit. Všichni - jenom Florián ne. Ohně se vždycky bál. Seděl v koutku a ani se nehnul, přestože mu krotitel chvílemi hrozil, chvílemi ho prosil a chvílemi jen zoufale koulel očima. „Budeš muset víc trénovat,“ pohrozil mu krotitel a propustil lvy zase přes tunel zpátky do klece.

Po představení donesl krotitel lvům žrádlo a protože byl zapomětlivý, zapomněl za sebou zavřít dvířka. „Myslím, že půjdu zase pryč,“ řekl lev Florián ostatním. „Bylo mi tu s vámi hezky, ale skákat přes ohnivou obruč nechci. Navíc se mi stýská po mém milovaném pralese. Nepůjdete někdo se mnou?“

„Díky, ale ne,“ řekl nejstarší lev. „My už jsme přivykli pohodlnému životu v kleci a skákat přes oheň nám nedělá problém. Naopak, už bychom neuměli chytat antilopy a zebry. Měj se fajn.“

A tak lev Florián vyskočil z klece a tak náhle, jak se v cirkuse objevil, tak náhle i zmizel. Docela se mu ten zážitek z cirkusové práce zamlouval, ale svobodný život v divočině mu byl přece jen dražší.

Druhý den na cirkusové představení přitáhl krotitel do klece jeden podstavec navíc, ale ten zůstal při vystoupení prázdný. „To jsem z toho blázen,“ říkal si zapomětlivý krotitel, „přisahal bych, že včera mi naopak jeden podstavec chyběl...“

5. Lev chytá ryby

Jednoho slunného odpoledne číhal lev Florián u řeky, aby si ulovil nějakou antilopu nebo zebra, až se půjdou napít vody. Takový lov ze zálohy u řeky vypadá zdánlivě jako nějaká úžasná zábava, ale ve skutečnosti to byla otrava a nuda. Musel ležet nepohodlně ukrytý za trnitým keřem, a aby ho nešlo vidět, tak se nesměl ani podrbat na nose, když mu tam usedla moucha nebo komár. A ještě k tomu všemu k řece stejně nikdo nepřicházel a nepřicházel. Jakoby se antilopám a zebra ten den vůbec nechtělo pít.

Ze samé nudy se lev hloubavě zadíval do líně tekoucí vody v řece a sledoval, co se tam děje. Plaval v ní krokodýl, který musel měřit nejmíň pět metrů a v otevřené tlamě byly vidět zuby ostré, jako pila.

Ten má ale život, posteskl si lev závistivě. Plave si spokojeně ve vodě, takže mu ani není horko a ryby mu samy skáčou do tlamy. Vůbec se nemusí namáhat a žije si jako pán. A to se všude říká, že králem zvířat jsem já.

Lev tak ještě chvíli pozoroval krokodýla a čekal na nějakou svou oběť, ale k řece stále nikdo nescházel. Už toho mám dost, řekl si lev. Vykašlu se na hloupé a nespolehlivé antilopy a budu taky chytat ryby.

A tak vylezl lev ze svého úkrytu a přiblížil se k řece. Pod hladinou se míhaly docela veliké ryby a lev na ně dostal chuť, přestože nikdy předtím ještě žádnou rybu nejedl a nemohl tedy vlastně vědět, jak chutnají. Nenechal se dlouho pobízet a skočil do vody, aby si nějakou ulovil.

Jenomže příjemný zážitek to nebyl. Voda byla ohavně mokrá a studená. Dostala se lvovi do očí i do uší i do nosu, takže nemohl dýchat a vůbec nic neviděl. Navíc nedovedl nijak moc dobře plavat, a měl co dělat, aby se dostal živý a zdravý na břeh. Rybu samozřejmě žádnou nechytíl, protože před ním všechny bezpečně utekly.

Musím na to jít chytřeji, řekl si lev a důkladně ze sebe otřepal všechnu vodu, až zmáčel trávu a zalil divoce rostoucí kytičky široko daleko. Posunul se na břeh, u kterého nebyla řeka tak hluboká a soustředěně pozoroval ryby pod hladinou.

Tím pádem se ale dostal do těsné blízkosti krokodýla, který sice vypadal, že jen tak leží na hladině a nehýbe se, ale ve skutečnosti lva a jeho počínání zaujatě pozoroval. Neměl vůbec žádnou radost z toho, že se mu na jeho území chce vetřít lev, a že mu plaší ryby.

Lev si teď vyhlédl jinou šupinatou rybu, která se krásně třpytila pod hladinou. Nebyla hluboko - alespoň se mu to tak zdálo. Odhadnul nejprůhodnější okamžik a vlítl do vody jako raketa.

Voda se rozstříkla na všechny strany. Lev máchal prackami kolem sebe, ale žádnou rybu ani tentokrát nechytíl. Marná sláva - lvi prostě lovit pod vodou neumí a neměli by se o to ani pokoušet. Zůstal smutně stát po pás ve vodě a ještě jednou se rozhlížel kolem sebe.

V tu chvíli si krokodýl řekl, že přišla jeho chvíle a tiše se zezadu přiblížil k lvovi. Bojovat s ním tváří v tvář se mu totiž moc nechtělo. Natáhl svůj šupinatý krk a vši silou kousl lva do nohy.

„Aúúúúúúúúúúúú!“ zařval lev a vrhnul se na krokodýla. Několikrát ho udeřil prackou a pokoušel se ho taky kousnout. Na souši by se mu to možná podařilo, ale tady byli ve vodě a tady jsou doma krokodýlové. Lev tedy byl nakonec rád, že se dostal ve zdraví na břeh.

„ÚÚÚÚÁÁÁÁÁÁ!“ zařval na krokodýla, což mělo znamenat: „Jen počkej! Ještě si to spolu vyřídíme!“

Znovu se otřepal a když se jakž takž uklidnil, začal se rozhlížet kolem sebe. A co nevidí! Od řeky právě odcházely poslední antilopy a zebra. Zatímco se lev snažil chytat ryby a pral se s krokodýlem, využily jeho nepozornosti a přišly se honem napít vody.

Lev se smutně díval, jak od něj odchází čtyřnohé večeře a mizí mu nenávratně v savaně. Nezbylo než si znovu lehnout za trnitý keř a trpělivě čekat, až přijde k vodě někdo další.

A zatímco tam ležel a pozoroval řeku, viděl, jak krokodýl pochytal několik dalších ryb a náramně si na nich pochutnal. Mlaskal při tom tak hlasitě, až to vypadalo, že jde přes řeku stádo slonů, a všichni pleskají ušima.

A to by si někdo mohl myslet, napadlo lva smutně, že lovit antilopy u řeky je nějaká zábavná legrace.

6. Lev jde na pivo

Jednoho dne neměl lev nic zvláštního na práci a napadlo ho, že se podívá někam, kde ještě nikdy předtím nebyl. Vydal se tím směrem, chvílemi šel lesem, chvílemi savanou, občas musel přebrodit nějakou tu řeku. Aby se cestou nějak pobavil tak se co chvíli honil za nějakou opičkou, jednou vystrašil malého noháče, který pelášil obrovskými skoky pryč a jindy udělal z legrace uzel na hadovi - ale potom ho zase rozvázal, protože by mu bylo hada líto. Dostal se tím do skvělé nálady a když spatřil na obzoru obrysy jakéhosi města, bezstarostně se vydal rovnou k němu.

Ten den bylo pekelné horko a lev dostal cestou pořádnou žízeň. Snad seženu u lidí něco k pití, řekl si a vešel mezi první domy města.

To se ví, že se ve městě strhl poprask. Lidé se zavírali do svých domovů a schovávali se, aby je lev neviděl.

V jednom z prvních domů ve městě byla hospoda, kde se dalo sedět i v přilehlé zahrádce s terasou. Protože bylo horko, většina lidí seděla venku na terase a popíjeli tam pivo, limonádu anebo jedli zmrzlinové poháry.

V tu chvíli k nim dorazil na zahradní terasu lev Florián. „Pomóóóóóóóóó!“ křičeli hosté restaurace a rozutekli se pryč. Utekl i majitel restaurace, který tam osobně čepoval pivo a když utíkal tak křičel: „Lve, klidně si sežer všechno, co najdeš v restauraci a třeba i mé hosty, ale hlavně mě nechej naživu!“

Lev Florián vešel mezi prostřené stoly a s radostí zjistil, že je mezi plnými sklenicemi úplně sám. Spokojeně obcházel stoly a pil jedno pivo za druhým. Občas snědl nějaký zbytek zmrzlinového poháru a zase pokračoval v pití piva.

Mezitím několik lidí, kteří utekli před lvem, zatelefonovali na policii a nad hostinec se vznesl policejní vrtulník.

„Tady Plameňák! Tady Plameňák!“ ohlásil se pilot vrtulníku do vysílačky. „Potvrzují předběžnou informaci. Lev se nachází přímo v objektu restaurace.“

„Co tam dělá?“ zeptal se policejní náčelník v centrále.

„Pije pivo, prosím,“ sdělil pilot do vysílačky.

„Výborně, vraťte se. Zahájíme operaci 'Kuřátko'.“

Za dveřmi policejní centrály se mezitím shromáždily davy lidí, zejména novináři, reportéři a televizní kameramani.

„Pane policejní náčelníku,“ zeptal se reportér televize CNN, který se proboxoval až dovnitř centrály, „můžete našim divákům vysvětlit, co to znamená operace 'Kuřátko'?“

„Operace 'Kuřátko' znamená okamžitou likvidaci nebezpečné šelmy zásahem komanda rychlého nasazení,“ řekl policejní náčelník temným hlasem.

Lev Florián vůbec netušil, jakou paniku a rozruch ve městě způsobil. Právě dopíjel dvacáté osmé pivo a dojídal šestnáctý zmrzlinový pohár. Cítil, jak se mu houpe žaludek a těžkne mu hlava. Nu, dobře jsem se najedl a napil, zamručel si spokojeně lev, teď abych si na chvíli zdříml.

Do ulic města se vřítily oddíly speciální policie posílené o vojenské jednotky v obrněných transportérech a tancích. Obyvatelstvo v okruhu několika kilometrů od hospody bylo evakuováno a přesunuto do podzemních krytů. Policejní specialisté ve speciálních ocelových vestách proti napadení lvů natahovali kolem uzavřeného okruhu výstražné pásky, aby dovnitř nikdo nemohl vejít. Při tom na ně dohlíželi armádní ostřelovači, kteří zalehli do maskovaných střílen na střeších domů. Nad nimi kroužilo na obloze několik vrtulníků - byl tam vrtulník městské policie, vrtulník státní policie, vrtulník federální policie, vrtulník policejního presidia a vrtulník - ze všech největší - ministerstva vnitra. Kromě toho tam kroužilo několik desítek vrtulníků různých televizních štábů a dopisovatelů mezinárodních

novin a časopisů. Aby se všechny ty vrtulníky nesrazily, pečovala o ně celá jedna mimořádná směna leteckých dispečerů.

Reportér CNN, vlastně jeden z asi patnácti reportérů CNN, stál odvážně přímo u policejního zátarasu a mluvil do kamery: „Takže policejní náčelník je nezvratně rozhodnut provést likvidaci lva zásahem vojska a speciální policie. A my se ptáme - kde zůstala ochota země chránit divoce žijící zvířata? Byly zváženy všechny možnosti, jak zabránit krveprolití? To ukáží příští minuty. Zůstaňte s námi. David Johnson, televize CNN, Afrika.“

Reportáž televize CNN přinesla okamžité ovoce. Naproti kordónům policejních a vojenských jednotek se shromáždil u policejních zátarasů dav lidí, kteří přišli protestovat proti chystané likvidaci lva. Byli to ostřílení aktivisté zoceleni bojem proti nadnárodním monopolům, globalizaci a policii ve všech dostupných zemích světa.

Aktivisté nesli zdvižené transparenty jako třeba: LVA NIKDY NEDÁME!!! Nebo: CHAMTIVOST SVĚTOVÉ BANKY SE NEZASTAVÍ ANI PŘED BEZBRANNÝMI ZVÍŘATKY!!! Nebo: VYKÁCELI JSTE PRALESY - UVOLNĚTE TEDY LVŮM ALESPŮŇ MĚSTA!!!! A ještě spousty dalších.

Lev Florián o celém tom bengálu vůbec nic nevěděl. Spokojeně spal před lítacími dveřmi do hospody a zdálo se mu, že stopuje skupinku masitých pakoňů.

Reportér CNN David Johnson zatím točil rozhovor s majitelem restaurace. „Co jste dělal, když se objevil ve vašem podniku lev?“ ptal se televizní reportér.

„Bránil jsem svůj majetek a své milované hosty holýma rukama,“ tvrdil hostinský, polichocen, že se o jeho osobu zajímá slavná americká televize. „Pral jsem se s nelítostnou šelmou asi půl hodiny, ale marná sláva - lev byl o něco málo silnější a donutil mě důstojně ustoupit.“

„Občané, rozejděte se!“ vyzval policejní náčelník dav demonstrantů před policejními zátarasy. „Uvolněte prostor pro zahájení akce nezbytné k obnovení pořádku v našem městě!“

„Nikdy!“ křičeli demonstrující aktivisté. „Budeme bránit lva vlastními těly!“

„Zahajte palbu vodních děl, do demonstrantů těl!“ rozkázal policejní náčelník básnický svým jednotkám. „Když to nepomůže, střílejte gumovými projektily. Nešetřete nikoho!“

Ale aktivisté nečekali, až budou napadení policií. Vzduchem zasvištěla první dlažební kostka a málem trefila pana policejního náčelníka. Za chvíli už litaly kostky jedna za druhou a obloha od samých dlažebních kostek celá zčernala. Policie se bránila vodními děly, slzným plynem a střílením gumových nábojů. Objevili se první zranění a ulicemi města se rozezněly klaksony dodávek záchranné služby.

Lev Florián stále spal a chrápal tak hlasitě, že to málem přehlušilo i výstřely z policejních zbraní i vrčení vrtulníků. Nicméně jeho chrápání už nikoho nezajímalo. Všichni novináři a všechny televizní štáby přesunuli svou pozornost k válce policie a demonstrujících aktivistů. Situace se tam znovu vyostřila, protože policie začala zatýkat první podezřelé.

„Nemáte právo mě zatknout!“ křičel nějaký student v brýlích, zatímco jej policie odnášela spoutaného do obrněné dodávky. „Nedělám nic jiného, než že hájím svůj svobodný názor.“

„O vaši vině či nevině rozhodne nezávislý soud,“ řekl policejní náčelník a vzápětí byl zasažen dlažební kostkou do zadku.

Policie odnášela do obrněných dodávek další zatčené aktivisty. Vedle každého z nich běželo několik televizních reportérů s mikrofony a kamerami. Všichni zatčení tvrdili do televizních kamer, že pouze hájí svůj svobodný názor, a že policie se chová brutálně, a stěží potlačovali pocity vrcholného štěstí.

„Můžete se vyjádřit k údajné brutalitě vašich mužů?“ zeptal se reportér CNN policejního náčelníka, zatímco ten ležel na břiše v sanitce a dvě ošetřovatelky mu přikládaly na zadek studené obklady.

„Nebudu se už vyjadřovat k ničemu,“ řekl policejní náčelník vztekle, „beztoho je tohle všechno vaše vina.“

„Takže se mnou odmítáte mluvit,“ pozvedl radostně obočí reportér CNN. „A kromě toho jste právě napadl nezávislého novináře. Miliony našich diváků alespoň vidí, že vaše brutalita skutečně nezná žádné hranice.“

A zatímco vrcholila zuřivá bitva mezi policií, aktivisty a novináři, lev Florián se vzbudil, spokojeně se protáhl, a v naprostém klidu - neviděn nerušen - vrátil se domů do pralesa. Je to ale blázinec v tom městě, tam bych nechtěl bydlet, pomyslel si lev, když za sebou slyšel výstřely z pušek, houkání sanitek, hukot helikoptér, ale zejména nekonečné vrčení televizních kamer.

7. Lev hraje fotbal

Na svých toulkách kolem afrických měst narazil jednou lev Florián na obrovskou betonovou stavbu, kolem které stála spousta zaparkovaných aut. Nikdo ale venku nebyl, takže si procházejícího lva ani nikdo nevnímal. Všichni lidé byli uvnitř a hlasitě tam cosi křičeli. Byl to totiž fotbalový stadión a všichni lidé z okolí se sem sjeli, aby se dívali na mezinárodní fotbalový zápas a povzbuzovali.

Lev Florián ještě nikdy předtím fotbal neviděl. Proto byl velmi překvapený, když došel až na tribunu, co před sebou uviděl. Dole byl krásný zelený trávník a na něm pobíhali hráči v červených a zelených dresech a kopali do fotbalového míče. Na tribunách seděli fanoušci a pili pivo a limonády a chřoupali bramborové lupínky a křičeli na fotbalisty, aby je povzbudili k aktivnější hře: „Do toho! Do toho!“

Ale nejvíce ze všeho Floriána upoutala obrovská elektronická cedule, kde bylo napsáno, kdo proti komu hraje a kolik kdo vyhrává nebo prohrává. Jedno z mužstev byl totiž národní tým Kamerunu, kterým se říká „Kamerunští lvi“ a na elektronické tabuli byl zobrazen jejich znak - velikánská hlava lva.

Ha! To budou asi kamarádi, řekl si Florián a vydal se po úzkém schodišti dolů směrem k fotbalovému trávníku. A skutečně - hráči Kamerunu hráli v zelených dresech a na těch dresech byla opět nakreslena hlava lva. Florián zajásal a rozběhl se na trávník za nimi.

Až do této chvíle si ho nikdo nevnímal. Diváci totiž sledovali napínavé utkání, stav byl zatím nerozhodně nula nula, a vůbec nevníмали, že kolem nich prochází živý lev. Jakmile ale Florián vběhl na trávník, uviděli ho všichni. Pan rozhodčí zapískal rozzlobeně na píšťalku a zavolal k sobě kapitána mužstva Kamerunu.

„Co to má znamenat?“ obořil se přísně rozhodčí na kapitána. „To vám nestačí lvi na dresech a ve znaku? To jste si museli ještě přivést živého lva s sebou?“

„Moc se omlouváme,“ řekl kapitán, kterého vůbec nenapadlo, že by lev přišel na stadión sám od sebe odněkud z pralesa. „To asi president našeho fotbalového svazu nám chtěl udělat radost, abychom dobře hráli a přivedl na zápas ochočeného živého lva.“

„To se mi ale vůbec nelíbí,“ zlobil se pan rozhodčí. „Podle regulí Mezinárodní fotbalové asociace FIFA - článek pět, odstavec šest - jsou živí maskoti na hřišti zakázáni a zejména jsou zakázáni lvi. Okamžitě ho vyveďte ze hřiště, jinak ukončím zápas skrečí.“

Kapitán Kamerunu tedy přišel k Floriánovi, chytil ho za hřívu a odváděl k lavičce náhradníků. Vůbec se ho nebál, protože si myslel, že je to ochočený lev, kterého jim koupil jejich president svazu.

Svazový president stál na čestné tribuně VIP a nadšeně tleskal, protože on si zase myslel, že lva přivedl na hřiště trenér. „Výborný nápad, jak motivovat naše hráče,“ usmíval se president svazu. „Teď budou bojovat jako opravdoví lvi. Budu muset panu trenérovi zvýšit plat.“

Kapitán Kamerunu přivedl Floriána až k lavičce, kde seděl trenér a další náhradníci. „Co to jsou za hloupé nápady?“ zlobil se trenér, „přece nebude s námi na lavičce lev.“

„Jen klid trenéře, copak nevidíte, že je ten lev ochočený?“ řekl mu kapitán a odběhl zpátky na hřiště, aby se mohlo konečně pokračovat ve hře.

„No dobrá, dobrá,“ bručel trenér, který se zase domníval, že živého lva pozvali na hřiště tajně hráči. „Lve - lehni si vedle mě a lež!“

Florián si poslušně lehl vedle trenérské lavičky, protože ho celá ta legrace ohromně bavila. Nechal se od trenéra i od všech náhradníků podrbat za ušima - jednou dokonce i od přihlížejícího delegáta FIFA.

Pan rozhodčí foukl do píšťalky a pokračovalo se ve hře.

Hráči Kamerunu byli celí šťastní, že se na ně dívá opravdový lev a hráli jako o život. Začalo se jim dařit a každou chvíli dali soupeřům gól. Trenér a hráči na lavičce od radosti

poplácávali Floriána po hřívě a asistent trenéra dal ze samého štěstí dokonce Floriánovi pusinku na čumák.

Florián byl taky ve výborné náladě, radoval se s hráči a pomáhal náhradníkům, aby se za autovou čarou patřičně rozcvičili a rozběhali - jinými slovy je tam proháněl. Tím pádem byly jeho zásluhy o zdrcující vítězství Kamerunu ještě větší, takže když utkání skončilo, dali hráči od samé radosti Floriánovi hobla.

Na hřiště po utkání vběhlo několik fanoušků a taky fotograf a všichni dohromady i každý zvlášť se nechávali se lvem vyfotografovat. Konečně se na hřiště probil i president svazu a gratuloval trenérovi. „S tím lvem jste měl výborný nápad, trenére. Kdepak jste ho objevil?“

„Ale já jsem ho nepřivedl,“ bránil se trenér, „to zařídili sami hráči.“

„My ne,“ tvrdil kapitán. „My mysleli, že nám ho poslal president svazu.“

„Tak moment,“ řekl president. „Takže kdo toho lva vlastně přivedl? Neříkejte mi, že přišel jen tak z pralesa.“

V tu chvíli už vynášeli nadšení fanoušci jednotlivé hráče i lva na ramennou před stadión. Lev dostal za odměnu několik sáčků s bramborovými lupínky od fanoušků a od hráčů jeden opravdický kožený míč, na který se mu všichni osobně podepsali. Někteří i napsali věnování.

„Dejte si pozor!“ křičel na ně kapitán mužstva a utíkal za nimi spolu s trenérem a presidentem svazu, kteří mu ovšem nestačili, dusili se záchvaty kašle a nemohli popadnout dechu, protože byli tlustí, nevytrénovaní a byli kuřáci. „Dejte si pozor!“ zakřičel kapitán ještě jednou arazil si cestu v davu lidí. „Ten lev asi není ochočený. Patrně to je opravdický lev z pralesa!“

Fanoušci se lekli a pustili lva na zem. Ten se dlouho nerozmýšlel, popadl do zubů balón i chipsy a horempádem pelášil zpátky do divočiny.

„Možná jsme ho zbytečně vystrašili,“ posteskl si smutně trenér.

„Přitom to byl takový hodný lev,“ přidal se k němu asistent.

„Ten by se nám hodil při každém zápase,“ řekl president svazu, když konečně popadl dech.

Jenomže na lítost už bylo pozdě - lev byl pryč.

Od té doby se Florián usilovně snažil v pralesě naučit kopat do balónu a třefoval se do branky udělané ze dvou palem. Už mu to i docela šlo, když mu jednou ten míč uletěl až do nedaleké řeky, tam do něj kousl hloupý krokodýl a míč mu zničil. Ale lvovi to stejně ani moc nevadilo a od té doby hraje v pralesě fotbal se spadlými kokosovými ořechy, které mají oproti míčům tu výhodu, že když se zničí, tak se dají skoro celé sníst.

8. Lev zachraňuje děti

V malé africké vesnici u pralesa žily dvě děti - sourozenci chlapeček a holčička. Mohly se klidně jmenovat Jeníček a Mařenka, ale protože byly původem příslušníky kmene Masajů, jmenovaly se Embwell a Makanaka.

Byly to hodné děti, nezlobily, dobře se učily ve škole a občas i doma rodičům pomáhaly, ale jejich tatínek, který pracoval v místním výpočetním středisku jako hlavní programátor, se s nimi i tak musel doma často zlobit.

„Proč taky nejdete někdy ven?“ rozčiloval se tatínek programátor. „Pořád jen sedíte u počítače a hrajete hry. To přece nejde. Proč se nejdete aspoň projít do pralesa a nadýchat se trochu čerstvého vzduchu?“

„Co kdybychom si otevřeli víc okno?“ zeptal se Embwell, aniž otočil hlavu od počítače. „To bychom mohli dýchat čerstvý vzduch přímo tady.“

„Ale v pralesě se dá zažít spousta dobrodružství,“ namítal tatínek, který ještě pamatoval masajské lovecké tradice a byl poněkud romanticky založen. „Mohli byste třeba stopovat slony.“

„Stopovat slony je strašná otrava,“ bránil se Embwell. „Člověk se musí prodírat všelijakými houštinami, všechno ho škrábe a kouše a kromě toho je to stejně zbytečné, protože sloni dělají takový kravál, že je každý najde i bez stopování.“

„Já slony stopovat nejdu,“ přidala se Makanaka. „Sloni strašně smrdí.“

„To se ví,“ doplnil ji bratr. „Zato tadyhle hrát na počítači Diablo II - to je parádní dobrodružství. Kam se hrabe stopování v pralesě.“

„Tak dost!“ rozohnil se tatínek a vypnul jim počítač. „Nemůžu připustit, abyste jenom seděli u počítače. Když nechcete stopovat slony, tak běžte najít žirafy, zebry, opice nebo třeba i lvy. Ale hlavně běžte ven a neukazujte se až do večera.“

Děti začaly fňukat a tvrdily, že žirafy i zebry přece potkávají každý den cestou do školy, na tom, že nic zvláštního není, opice že jim zase věčně kradou svačiny, navíc, že v lese lítají mouchy tse tse a přenášejí nemoci. Tatínek je tedy postříkal sprejem proti hmyzu a bez milosti je poslal ven.

Embwell a Makanaka tedy vstoupili do pralesa, drželi se za ruce a vyprávěli si o počítačových hrách a videokazetách. Vykládali si o filmu Desperado, probrali do všech podrobností nejnovější verzi hry NHL a velmi dlouho probírali i Fall out II.

Tím povídáním se tak zabavili, že vůbec nepřemýšleli o tom, kam jdou ani kolik je hodin. Zrovna si vykládali o filmu „Žhavé výstřely III“ když tu se Makanaka podívala na oblohu a řekla: „Embwell, podívej, už je úplná tma. Víš, jak se dostaneme domů? Já ne.“

„Človče, Makanako, od čeho máme kouzelná sluchátka?“ ťuknul se do čela Embwell a vytáhl z kapsy mobilní telefon. „A sakra - mám vybitou baterii,“ řekl na to smutně. Makanaka tedy vytáhla ze své kabelky značky Pietro Fillipi zase svůj mobilní telefon, ale zjistila, že už nemá kredit. A začala plakat.

„Nebreč,“ řekl Embwell. „Já vylezu na nějakou palmu a podívám se, jestli neuvidím světla naší vesnice.“

„Ty přece nikam nevylezeš,“ vzlykala Makanaka, „ze šplhu jsi vždycky dostal pětku.“

„Ach jo! Nu, máš asi pravdu. Zkus tam vylézt ty,“ řekl Embwell zahanbeně.

Makanaka to zkusila, ale ani ona na palmu nevylezla, protože už měla na svůj nízký věk poměrně dosti veliký zadek, který ji táhl dolů. Zkusili určit směr cesty domů podle hvězd, ale to se jim nepodařilo, protože se v hvězdách nevyznali.

„To máme z toho, že musíme chodit po pralesě,“ zlobil se Embwell. „U počítače by se nám nic takového nepříhodilo.“

Děti se prodíraly lesem a stále nevěděly, jestli jdou dobře nebo ne.

Došli k nevysoké skále, pod kterou byla vidět malá jeskyňka. „Víš co,“ napadlo Embwella, „vlezeme si do té jeskyňky a přespíme do rána. Až bude den, snadno najdeme cestu domů.“

„Co když tam spí lev?“ bála se Makanaka.

„Neboj se, lvi přece spí na stromech,“ říkal Embwell, který si ovšem spletl lva s levhartem. Ve skutečnosti spí lvi dost často v jeskyních a v této jeskyni zrovna spal lev Florián.

„Podívej, jak je tu teploučko a heboučko,“ říkal radostně Embwell a hladil ve tmě lví hřívu, aniž si to ovšem uvědomil.

Jenomže to už se Florián vzbudil, zvedl hlavu a zívnu, takže ho děti uviděly. V měsíčním světle se zdál ještě větší než byl.

„Panebože - lev!“ zakvílela Makanaka a omdlela.

„To jsem tomu dal! Vlezu lvovi přímo pod nos!“ zanařikal Embwell a taky omdlel.

Lev Florián se sehnul k dětem, očichal je a přehodil si je obě přes záda. Lvi sice nemají tak dobrý čich jako psi, ale pořád ho mají mnohem lepší než lidé. Florián poznal podle čichu, z které jsou děti vesnice a odnesl je tam.

Ve vesnici opatrně položil děti na zem a zařval z plných plic, aby přivolal pomoc.

Tatínek, masajský programátor, zatím seděl doma v kuchyni u myčky nádobí a spolu s maminkou se dívali nervózně na digitální hodiny pod elektrickou troubou. Mysleli na to, kdy už přijdou děti domů.

„Venku ještě ke všemu už zase řvou lvi,“ stěžovala si maminka. „Je tady prostě hrozné bydlení. Měli jsme se už dávno odstěhovat někam do civilizovaného města.“

„Jsi horší než ty děti,“ řekl tatínek - kdysi šťastný masajský stopař, nyní ustaraný vedoucí programátor - a vyšel před dům.

Obě děti zrovna přicházely. „Představ si, že jsme z ničeho nic v lese usnuli,“ říkala Makanaka. „A mně se zdálo, že nás zachránil lev a přinesl až sem.“

„Mě se to taky zdálo,“ řekl Embwell.

„To máte z těch hloupých počítačových her,“ zlobil se tatínek. „Budu vám je muset zakázat.“

„Nic jim nezakazuj,“ ozvala se maminka. „Lepší hrát počítačové hry, než aby se zase ztratily v pralese. Vždyť je tam mohli sežrat lvi!“ Otřásla se hrůzou při té představě a odešla do kuchyně, aby jim v mikrovlnce ohřála k večeři pizzu.

9. Lev a lovci lvů

Lovci lvů byli dva a jmenovali se John a Tom. John vyrůstal až do dospělého věku sám s maminkou. Maminka ho nikam nepouštěla, zakazovala mu hrát s kamarády fotbal a nutila ho sedět doma a učila ho vyšívát, recitovat poezii a hrát na harfu. Ostatní spolužáci se mu smáli a John si neměl s kým hrát. Když dospěl, stal se lovcem lvů.

Tom vyrůstal úplně bez rodičů. Nejdřív se o něj starala teta, ale on jí utekl z domu a protloukal se sám přistavními ghetty a námořnickými krčmami. Chytili ho a dali do výchovného ústavu pro zlobivé děti. Když dospěl, stal se taky lovcem lvů.

John a Tom přijeli do pralesa a najali si domorodého stopaře, aby jim pomohl vystopovat lvy, které se oni chystali střílet. Byla to jejich první lovecká výprava.

Stopař je vedl pralesem a z dálky se ozývalo řvaní lva.

„Je to výborné,“ liboval si Tom, „dneska zastřelíme hodně lvů. Už se moc těším. He he he!“

„Ano, je to výborné,“ souhlasil John, ale hlas se mu trochu třásl, protože měl z lvího řvaní strach. Je totiž něco jiného číst si o lvech v knížkách a něco úplně jiného je slyšet řvát lva v pralese kousek před sebou.

Domorodý stopař neříkal nic a jenom se ušklíbl.

Došli k úzké pěšince, která se klikatila mezi savanou a lesem.

„Vy jít dál a uvidět tam lev a možná i více lvů,“ řekl stopař, se kterým byl problém se domluvit, protože mluvil se silným masajským přízvukem.

„Ty nejdeš dál s námi?“ zarazil se John.

„Vy jít sami; já zůstat pryč,“ řekl stopař svou obvyklou mizernou gramatikou.

„Bojíš se lvů?“ zeptal se vyhrůžně Tom.

„Já se lvů nebát. Bát se ochránců přírody. Oni chytat pytláci a lovci lvů. Moc dlouho vězení, moc ... Ale vy jít dál. Vy mít dolary - vám nikdo neublížit.“

„Tak si jdi domů ty strašpytle,“ řekl Tom. „Teď už vystopujeme lva podle řvaní i bez tebe.“

„Vy mi ještě dát peníze,“ nedal se odbýt stopař. „Vy mi zaplatit teď hned.“

„Proč bychom ti nemohli zaplatit až po lovu?“ ptal se John.

„Co kdyby vás lev sežrat?“ vysvětloval pragmaticky masajský stopař. „Kdo mi pak dát dolary? Ne, ne! Vy zaplatit teď hned!“

Pobledlý lovec John vyplatil stopaře třesoucím se rukama a oba se vydali pěšinkou dál. Stopař si radostně přepočítal peníze a vrátil se domů k manželce a dětičkám, kterých měl třináct.

Mezitím se úplně setmělo a na cestu svítil jen nevelký proužek měsíce. Lví řvaní ustalo, ale ticho teď znervózovalo oba lovce ještě víc.

„Zatracený stopař,“ zlobil se Tom, „teď ani nevíme, jak máme k těm lvům daleko.“

„Nenecháme to na zítra?“ ptal se John. „Co kdybychom šli raději chytat motýly?“

„Ani nápad!“ nedal se Tom. „Chci si už konečně zastřelit pár lvů. Ničeho se neboj - pušky máme dobré a přesné.“

Oba lovci tedy svírali pažby svých zánovních automatických pušek a postupovali obezřetně dále. Došli až k nevysoké skále, na které odpočíval lev Florián.

Florián uslyšel kroky a postavil se, aby se podíval, kdože to k němu jde na návštěvu.

„Podívej - lev!“ ukázal John nahoru.

„Na co čekáš? Střílej!“ zařval Tom a strhl z ramene pušku. Zazněly první výstřely a kulky zahvízdaly lvovi kolem uší, což ho neobyčejně rozzlobilo. Mohutným skokem se vrhl na oba lovce a několika údery prackou jim vyrazil pušky z rukou. Pušky dopadly za veliký keř a utopily se v močále.

„Já nemám pušku!“ zakvílel John.

„Utíkej nebo nás sežere!“ pobídl ho Tom a sám se taky rozběhl.

„Maminkóóóóó! Pomóóóóó!“ křičel lovec John a utíkal za svým hbitějším druhem.

Rozzlobený lev se rozběhl za nimi.

„Dohání nás!“ pištěl John.

„Vylezeme na strom!“ křikl Tom.

Oba lovci vylezli bleskurychle na štíhlou vysokou palmu a vyšplhali se až do koruny.

Rozzlobený lev obcházel kolem kmene jako rozzlobený lev. Potom si sedl na bobek a čekal, až oba lovci slezou nebo spadnou dolů.

Lovci se snažili křičet o pomoc, ale nikdo je neslyšel. Masajský stopař už byl dávno doma a zrovna se díval na argentinský televizní seriál. Nezbylo, než čekat, kdy lva opustí vztek a odejde.

Florián ležel pod palmou celý další den a ještě jednu noc. Oba lovci plakali a prosili ho, ať odejde a nechá je vrátit se domů. Slibovali, že už nikdy v životě nepůjdou střílet lvy. John dokonce navrhoval, že začne sponzorovat chov lvů v zoologické zahradě u nich doma. Floriána to brečení nakonec přestalo bavit a zhnuseně odešel pryč. Říkal si, že lov zeber bude přece jen zábavnější.

Když odešel, lovci ještě několik hodin čekali na stromě, než se odvážili sestoupit z palmy na zem. Pak utíkali nejkratší cestou ke svému autu, nastartovali motor a velkou rychlostí odjeli pryč.

Pokud je mi známo, ani lovec John ani lovec Tom se už v Africe od té doby nikdy v životě neukázali.

10. Lev a sucho

Nastalo období, kdy bylo horko, sluníčko pálilo z modroučké oblohy a vůbec nepršelo.

To je panečku počasíčko, liboval si lev Florián a vyhříval se na slunci, aby se trochu opálil. Pokud jde o mne, pokračoval ve svých úvahách, tak pršet vůbec nemusí; mám mnohem raději slunce než déšť.

A počasí - jakoby ho poslechlo - zůstávalo horké a suché. Jenomže po nějaké době to začínalo být v přírodě nějaké divné. Tráva na savanách úplně zežloutla a vyschla. Vyschly i močály v pralese a postupně začaly usychat i stromy a palmy. Vody v řece ubývalo, až v korytě tekla už jen malá říčka, potom ještě menší říčka, pak potůček, nakonec jen pramínek a i ten se jednoho dne vytratil v zemi.

Co to? nechápal lev Florián, když se přišel napít do své oblíbené tůňky a žádnou vodu tam nenašel. V korytě zůstalo jen pár kaluží, a z těch hltavě popíjeli hyeny a supi, kteří se sem začali stahovat z okolí, aby se přižívovali na očekávaných mršinách.

A skutečně - zvířata v přírodě neustále ubývalo. Ptáci odletěli hledat vodu a nevraceli se. Za vodou odtáhli sloni, žirafy a den co den odcházely další skupiny zeber, antilop a gazel.

Lev Florián se sešel spolu s dalšími lvy z okolí na válečné poradě. Někteří lvi mínili, že stačí počkat, až začne pršet, že zvířata se zase vrátí zpět, a že není třeba propadat panice. Jiní zase vybízeli následovat antilopy a zebry a hledat jiný zdroj vody. Velký kus cesty na sever prý leží obrovské jezero, kde by mělo být vody dost pro všechny.

Florián se rozhodl počkat ještě jeden den. Když se vzbudil, slunce svítilo možná ještě silněji, než kdykoliv předtím. Ach to zlobivé slunce! zanařoval si pro sebe, kdyby tak raději přišlo a byla zima! Vydal se hledat alespoň malou loužičku vody, protože měl ukrutnou žízeň. Žádnou vodu nenašel. V korytě bývalé řeky bylo naprosté sucho, hlína popraskala žárem a na zemi se válely kosti zvířat uhynulých žizní a ohlodané hyenami a supy.

Lev objevil skupinku antilop a zeber, které se právě vydávaly na cestu k severnímu jezeru. Rozhodl se, že půjde s nimi. Klusal za pohubými zebry, které se ho teď vůbec nebály, protože věděly, že se trápí žizní jako všichni ostatní, a že nemá myšlenky na to, aby je honil.

Celá skupinka zvířat statečně postupovala rozpálenou savanou, ale cesta k jezeru byla ještě stále dlouhá. Přidalo se k nim cestou několik dalších zvířat, mimo jiné i pár lvů, ale i oni byli příliš unavení a žizniví, než aby měli chuť ubližovat ostatním. Přenocovali všichni pohromadě v suché trávě - lvi, levharti, gepardi, gazely, antilopy i zebry.

V noci všichni špatně spali, protože měli hroznou žízeň a nikde nablízku nebyla voda. Jeden starý lev tvrdil, že tak dlouhé období sucha nepamatuje za celý život, a že je to nejspíš důsledek kácení stromů a vypalování lesů. Jiný lev zase tvrdil, že na vině je nová přehrada nahoře na řece, která zadržuje vodu z okolí a nepustí ji dál. Všichni se ale shodli na tom, že je to určitě vina lidí.

Druhý den pokračovali v putování, ale cesta byla čím dál obtížnější. Navečer se dostali k rozlehlé pláni, ve které se zrcadlilo několik kaluží špinavé, rozbahněné a mělké vody. Nebylo pochyb - bylo to všemi očekávané severní jezero, které ovšem očividně vyschalo také. Kolem už bylo takové množství zvířat, že byl problém se k vodě vůbec dostat.

Lev Florián měl sice strašlivou žízeň, ale pustil ještě před sebe skupinu mladých gazel, aby se napily první. Potom přistoupil k vodě společně s urostlou zebrou a spolu s ní - hlava vedle hlavy - se napili vody. Moc dobře nechutnala. Byla teplá, bahnitá a kalná. Zebra dovolila Floriánovi, aby se napil víc než ona, a potom uvolnili místo dalším zvířatům v řadě.

Nechápu, co vlastně proti těm zebřím mám, říkal si s dojetím Florián, vždyť to jsou milá, ušlechtilá a statečná zvířata.

Všichni se utábořili na pláních kolem jezera a navíc každý den přicházela další a další stáda. Při pití se všichni střídali tak, aby se dostalo opravdu na každého - ráno chodily pít

gazely, dopoledne je vystřídaly antilopy, od dvanácti hodin zebry, brzo odpoledne lvi, po nich sloni a nakonec žirafy, kterým to trvalo nejdýl, protože musely roztáhnout nohy a namáhavě sklonit své dlouhatánské krky.

Nejhorší bylo, že i té bahnitě vody v jezeře nadále ubývalo. Jednoho rána se stalo, že vyšly jako vždy gazely k jezeru, ale žádnou vodu tam už nenašly. Jezero vyschlo.

Nikdo už neměl sílu pokračovat dál a hledat vodu někde jinde. Zvířata polehala do prachu a suché trávy a snažila se alespoň šetřit síly. Na obloze už kroužili supové a čápi marabu, kteří tušili pokračování bohaté hostiny.

Lev Florián znaveně usnul a zdálo se mu, že prší a vlahý déšť bubnuje do obrovitých listů v korunách palem. Ach, jak mu ten sen připadal krásný! Jenomže se vzbudil a zjistil, že to nebubnuje déšť, ale chrápe nosorožec, který ležel kousek od něj.

Znovu usnul a znovu se mu zdálo o dešti. Zdálo se mu, že mu kapky vody dopadají na nos a studí. Otevřel oči a opravdu - na obloze byly mraky, šlehaly blesky, hřmělo a padal hustý déšť! Všechna zvířata byla okamžitě na nohách. Vrhli se ke kalužím a pili vodu, které bylo najednou dost pro všechny i bez čekání.

Ve vyschlých korytech se rozbublaly potoky a jezero se opět plnilo vodou. Sloni, nosorožci a zebry se vrhli do vody a radostně po sobě cákali.

Lev Florián se dosyta napil vody a tu se potkal na břehu s urostlou zebrou, která mu pár dní předtím dala přednost při pití bahnitě vody. Zebra pohlédla se strachem do lvích očí, chvíli jakoby o něčem přemýšlela a potom se najednou rozběhla dlouhými skoky pryč, co jí síly stačily.

Florián se za ní díval a cítil, jak se v něm probouzí strašlivá síla. Ještě ti dám pár metrů náskok, zabručel si pod fousy, a pak tě proženu přes celou savanu. Právě totiž zjistil, že má hlad jako lev.

11. Lev leze na Kilimanžáro

Jednoho dne si lev Florián řekl, že život mezi africkým pralesem a savanou je příliš nudný pro jeho podnikavou duši, a že se pustí do nějakého bláznivě nebezpečného dobrodružství. Rozhodl se, že vyleze na horu Kilimanžáro, kterou za dobrého počasí mohl ze svého pralesa vzdáleně pozorovat. Na vrcholku hory se leskl zářivě bílý sníh a lev Florián si pomyslel, že by bylo zajímavé jej poznat zblízka, protože nikdy předtím se v horké Africe se sněhem nesetkal. Neztrácel tedy čas a svižně se vydal na cestu.

Po delším putování širými pláněmi se dostal do přímé blízkosti kopce. Hora působila zblízka ohromujícím dojmem - všechno bylo proti ní prťavé. Floriána to ale nezastrašilo, protože správný lev se přece ničeho nebojí.

Začal obcházet Kilimanžáro dokola, aby zjistil, z které strany na něj půjde lépe vylézt. Tu došel k obrovské bráně zbité z bambusových tyčí, na které visela cedule: ZÁKLADNÍ TÁBOR PRO VÝSTUPY NA KILIMANŽÁRO.

Lev vešel dovnitř. Na zelené trávě bylo postaveno velké množství stanů všech velikostí, barev a tvarů a kolem nich se hemžili sportovně oblečení horolezci, kteří se připravovali k výstupu na horu. Horolezci se lva nelekli, protože to byli lidé zvyklí na nebezpečí, ba přímo dokonce nebezpečí vyhledávali. Lev tedy procházel mezi stany nikým nevyrušován a neomezován.

Prohlížel si stany, z nichž některé byly obrovské a před nimi stály cedule s nejrůznějšími nápisy:

PRODEJ HOROLEZECKÉHO MATERIÁLU
OBCHOD S POTRAVINAMI A SMÍŠENÝM ZBOŽÍM
INFORMACE O POČASÍ A ROZPTYLOVÝCH PODMÍNKÁCH
ZDRAVOTNÍ SLUŽBA PRVNÍ POMOCI
RESTAURACE S NOČNÍM BAREM
INTERNETOVÁ KAVÁRNA
KINO
LOUTKOVÉ DIVADLO
VÝPRODEJ MATERIÁLU POHŘEŠOVANÝCH OSOB
SKLADIŠTĚ ZINKOVÝCH RAKVÍ

Lev prošel celým základním táborem a dostal se až k jeho zadní bráně, odkud se vyráželo k výstupům na Kilimanžáro.

U brány stála velká fronta horolezců s batohy, cepíny, mačkami, případně s kyslíkovými lahvemi. Všichni horolezci museli projít přes výstupní kontrolu, kde jim byl změřen tep, krevní tlak a obsah kyslíku v krvi, a kde bylo způsobným k výstupu přiděleno identifikační číslo, pro snadnější zjišťování totožnosti v případě umrznutí.

Florián se postavil spořádaně do fronty a čekal, až na něj přijde řada. Před ním stáli dva horolezci z Nizozemska, kteří si nervózně opakovali vázání horolezeckých uzlů, rozcvičovali se anaerobním cvičením a popíjeli vitaminózní iontové nápoje. Za ním zase stála mladá americká pihovatá podnikatelka, která si krátila dlouhou chvíli tím, že diktovala do mobilního telefonu tipy k nákupu akcií na burze.

Každý horolezec, který byl shledán způsobným k výstupu, musel podepsat formulář, že podniká výstup na Kilimanžáro dobrovolně, a že uhradí případnou akci horské služby na svou záchranu.

Rozcvičující se holandští horolezci nakonec propadli u krevní zkoušky a příliš nepřesvědčili ani vázáním těch nešťastných uzlů a byli posláni zpět do tábora k dalšímu tréninku.

Před komisi skládající se ze dvou lékařů, tří horolezců a sedmnácti vládních úředníků, předstoupil Florián.

„Takhle chcete jít na Kilimažáro?“ zděsil se jeden z úředníků. „Vždyť nemáte předepsanou obuv, ani stoupací železa zvané mačky.“

„Lvi mají vytahovací drápy,“ poučil ho kolega, „když je potřeba, může vytáhnout drápy a tudíž mačky nepotřebuje.“

„Dobře,“ zabručel hlavní úředník a odškrtnul několik okének ve formuláři. „Ale co oblečení? Nemá předepsané goretexové oblečení.“

„Zato má hřivu,“ bránil lva jeden z horolezců, „to by mu mohlo stačit.“

„Co tady máme dál ...“ brumlal si hlavní úředník, který zřejmě miloval problémy, a prohlížel si formulář. „Ha! Cepín! Nemá cepín!“

„Může si pomáhat ocasem,“ pokrčil rameny jiný úředník - pohodář - a postoupil lva ke zdravotní kontrole.

Jeden doktor mu změřil tlak a tep, zatímco druhý jej píchl do tlapky a z vytlačené krve zjistil obsah kyslíku.

„Čtyřicet procent! To jsou výborné výsledky,“ kýval pochvalně hlavou starší z obou doktorů. „Je vidět, že je perfektně trénovaný,“ a poplácal lva po zádech. „Doporučuji povolit výstup.“

Úředníci předložili lvovi předtisknuté prohlášení a Florián je podepsal otiskem tlapky. Dostal na záda identifikační číslo se zabudovaným elektronickým čipem a vyrazil nahoru.

Cesta vedla neustále do kopce a bylo nemožné se na ní ztratit. Jednak po ní šlapal souvislý proud energických a dychtivých horolezců směrem vzhůru, a proti nim vlevo souvislý proud unavených horolezců sestupujících dolů, a jednak byla cesta dobře značená sériemi cedulek a výstražných nápisů, jako třeba:

UDRŽUJTE ROVNOMĚRNÉ TEMPO VÝSTUPU!

NEVSTUPOUJTE DO PROTIMĚRU, ABYSTE NEOHROZILI SESTUPUJÍCÍ HOROLEZCE!

NEODHAZUJTE ODPADKY ANI ŽVÝKAČKY NA ZEM!

ODPOČÍVEJTE JEN NA VYZNAČENÝCH MÍSTECH!

POUŽÍVEJTE VÝHRADNĚ CHEMICKÉ TOALETY NA ODPOČÍVADLECH!

Lev se propracoval až k prvnímu postupovému táboru, kde musel spolu s ostatními absolvovat naučnou přednášku o vysokohorské nemoci, omrzlinách a makrobiotické stravě. Pak jej uložili do útočného stanu společně s mladou americkou podnikatelkou. Pihovatá Američanka, která celou cestu nahoru nepřetržitě telefonovala, řekla Floriánovi bezmyšlenkovitě: „Hello, how are you?“ aniž by se na něj podívala, pak vytáhla z batohu malý přenosný počítač, na kterém dlouho do noci sepisovala platební příkazy a návrhy smluv. Floriána to tůkání do počítače dost rušilo, takže se moc nevyspal a ráno měl kruhy pod očima.

Druhý den časně ráno vyrazili všichni opět nahoru. Po nějaké době došli k sněhovému poli a cesta teď vedla prošlapanými stopami ve sněhu.

Sníh Floriána nemile překvapil, protože byl studený. Začal si třít tlapky a dýchal na ně, aby se zahřál, což se vůbec nelíbilo pihovaté americké podnikatelce, která nemohla pokračovat ve výstupu, ani dalším horolezcům za ní. Všichni začali Floriánovi nevybíravě hubovat, aby nezdržoval.

Lev Florián si řekl, že nemá zapotřebí si nechat nadávat od horolezců a ještě při tom mrznout. Vyběhl z prošlapané cesty, sjel po zadku na sněhu jako na klouzačce, a seběhl dolů mimo značenou cestu. Identifikační číslo zašlapal do sněhu společně s čipovým kódem. Řekl si, že vlastně nijak netouží po tom, dostat se až na vrchol.

Vrátil se domů do pralesa a dospěl k názoru, že divoký, nespoutaný a dobrodružný život horolezců pro něj - obyčejného lva - asi nebude to pravé.

12. Lev a spisovatel Milan Kundera

Slavný spisovatel Milan Kundera přišel jednou domů, obul si pantofle, otevřel láhev červeného vína a řekl své manželce Věře: „Chci odjet na Island a napsat tam novou knížku. Pojedeš se mnou?“

„Proč zrovna na Island?“ zeptala se manželka.

„Nikde jinde se tak dobře nechytají lososi,“ odpověděl slavný spisovatel.

„Tak chceš psát knihu anebo chytat ryby?“ zeptala se paní Věra.

„Chci psát knihu,“ vysvětloval pan Kundera, „ale aby se mi dobře přemýšlelo, tak ji chci psát někde v divoké přírodě.“

Paní Věra pracovala kdysi jako hlasatelka v televizi a od té doby si zamilovala filmy a dokumenty o divoké přírodě, hlavně z Afriky. Řekla: „A proč bychom nemohli odjet do Afriky? Tam je taky krásná příroda - žije tam spousta roztomilých zvířátek, a navíc je tam teplo.“

Pan Kundera sice protestoval a tvrdil, že v Africe se nedají psát knihy ani zdaleka tak dobře jako na Islandu, ale paní Kunderová mu připomněla, jaké krásné knížky napsal v Africe na příklad pan Hemingway, který byl možná ještě slavnější spisovatel než pan Kundera.

Takže tedy odjeli do Afriky. Ubytovali se v hotelu u jezera, ve kterém plavali a spokojeně chrochtali hroši, jenom občas tam přišli i sloni, kteří byli silnější, takže to pak hroši museli z jezera vylézt ven a stát venku a smutně čekat, až se sloni vymáchají a pustí je zase zpátky. Kolem jezera byl les, který patřil k hotelu a paní Kunderová měla strach, jestli v něm nemohou číhat lvi. Zeptala se lidí v hotelu a ti ji řekli, že lvi mají vstup do lesa přísně zakázán, a pro ty lvy, kteří nedbají na výstražné cedule a vejdou dovnitř, hotel zaměstnává speciálního lovce, který dává pozor a kdyby nějaký lev překročil hranice pozemku, tak má za úkol ho zastřelit.

Paní Kunderová se tedy trochu uklidnila, když slyšela, že před lvy ji chrání výstražné tabule, ale na žádné dlouhé procházky stejně nechodila. Raději seděla v bezpečí na hotelové terase, opalovala se, nechala si přinášet kávu, limonády, zmrzliny a šlehačkové poháry, a dívala se, jak hroši v jezeře líně otevírají své obrovské tlamy a zívají a jak dovolují ptákům klubákům, aby jim sedali na nos a uši a vybíraly jim z kůže mouchy. Sluníčko svítilo a hřálo a paní Věra byla šťastná, že nemusí mrznout někde na Islandu a poslouchat historky o lososech, protože když je někdo spisovatel a rybář v jedné osobě, tak to je úplně ta nejhorší možná kombinace.

Pan Kundera tedy chodil na procházky sám a to se mu velmi líbilo, protože měl klid a mohl přemýšlet o své knížce. Nosil si vždycky na ty procházky zápisník a tužku a vždycky, když něco vymyslel pro svou knížku, tak si to pečlivě do toho zápisníku zapsal.

Jednou šel právě na takovou procházku, kdy si potřeboval promyslet něco obzvlášť důležitého. Vymyslel totiž, že lehké je vlastně těžké a těžké zase lehké ... anebo naopak? Už nevím. V lese pokřikovali papoušci, po stromech skákaly opice a vyplazovaly na slavného spisovatele jazyk. Ten je naštěstí neviděl, protože byl úplně zabraný do svých myšlenek. Sedl si na kmen padlého stromu a začal psát své poznámky.

Jenomže pan Kundera netušil, že kousíček dál ve stínu ležel schoulený lev a odpočíval. Byl to lev Florián, který vyrazil na loveckou výpravu za antilopami a trochu zabloudil, takže se dostal až do blízkosti hotelu. Ležel přímo pod cedulí, že lvům je vstup do lesa přísně zakázán a bylo mu to úplně fuk. Měl velké štěstí, že ho dosud neobjevil hotelový lovec lvů.

Pan Kundera dopsal své poznámky, zaklapl zápisník a pokračoval v procházce. Naneštěstí šel přímo směrem k ležícímu lvovi. A stalo se vůbec to nejhorší, co se mohlo stát - roztržitý a zamyšlený pan spisovatel šlápl nechtěně lvovi na ocas.

V tu chvíli se lev Florián lekl, strašlivě zařval a vyskočil na všechny čtyři. Pan Kundera se lekl ještě víc a pustil od toho leknutí na zem svůj zápisník a tužku. Lev si toho všiml, ihned po tom zápisníku skočil a lapil jej do zubů. Zápisník se otevřel v místě, kde si psal pan Kundera své poznámky - bylo to zrovna něco o tom, že bytí je nesnesitelně lehké a lev Florián tomu vůbec nerozuměl. Protože nevěděl, co má dělat, kousal lev stále dál do zápisníku.

Pan Kundera polekaně couval dozadu a taky nevěděl, co má dělat. Zdálo se mu, že mu lev nechce ublížit a nechá ho odejít živého, ale neměl vůbec chuť nechat lvovi napospas svůj zápisník s poznámkami ke knížce, které byly strašně důležité.

„Ehm! Ehm!“ zkusil pan Kundera promluvit na lva. „To je totiž můj zápisník, aby bylo jasno.“

„Vrrrrrrrrrrrr!“ udělal lev.

„Tobě na nic nebude,“ přemlouval ho dál slavný spisovatel, který se nenechal zastrašit ani tím vrčením. „Vždyť ty neumíš psát a - jak se tak dívám, pod čím stojíš - kdoví, jestli vůbec umíš číst?“

Lev položil zápisník na zem, jako by panu spisovateli rozuměl, ale lehl si tak, že měl čumák přímo vedle něj. Pan Kundera mohl klidně utéct, ale nechtěl odejít bez svého zápisníku. Opatrně se přibližoval k lvovi. „Že mi nic neuděláš? Že budeš hodný?“ mluvil pan spisovatel a natahoval ruku pro svůj zápisník.

Lev zívnuł a ukázal panu Kunderovi své strašlivé vyceněné zuby. Potom zamrkal a zavrtěl ocasem.

Pan Kundera si vzal svůj zápisník a protože viděl, že se lev tváří přátelsky, dodal si odvahy a podrbal ho za ušima. Lvovi se to líbilo a na oplátku olízl panu spisovateli ruku.

Od této chvíle se z nich stali kamarádi. Pan Kundera odvedl lva dál od hotelu, aby jej neobjevil hotelový lovec a občas jej navštěvoval a nosil mu zbytky od večeře. Někdy mu taky četl úryvky ze své nové knihy, což se lvovi líbilo, protože přitom vždycky rychle usnul.

Jenom na jednu věc si pan Kundera dával dobrý pozor - nikomu o svém dobrodružství se lvem nikdy neřekl. Věděl, že kdyby to prozradil, hotelový lovec by lva jistě vystopoval a zastřelil. A tak to krásné přátelství mezi panem spisovatelem a lvem bylo něčím, o čem nikdo jiný nevěděl, jenom oni dva.

13. Lev a turisté

Začaly letní prázdniny, které ale v Africe žádnou velkou změnu nepřinášejí, protože tam je léto a slunečné teplé počasí každý den v roce - v zimě, na jaře, na podzim i v létě. Ale prázdniny přinesly něco jiného. Kolem pralesa a savany projížděl terénní automobil, na střeše měl amplión a z toho ampliónu vyvolával do kraje tuto zprávu: VŠICHNI LVI SE ŽADAJÍ, ABY SE DNES VEČER DOSTAVILI KE SKALÁM NA DULEŽITOU PORADU! OPAKUJI - VŠICHNI LVI SE DNES VEČER DOSTAVÍ NA PORADU!

Lev Florián se tedy vydal k blízkým vysokánským skalám, okolo kterých se již trousili ostatní lvi ze širokého okolí. Byli tu staří lvi, mladí lvi, lví výrostci, zralé lvice nejlepšího věku, lvice - maminky, lvice - slečny, i malá lvíčata - prostě úplně všichni. Mezi nimi stál pod skalou zaparkovaný terénní automobil pracovníka pro správu lvů a ten pracovník postával u něj. Byl to prošedivělý chlapík s hustými vousy, měl na sobě károvanou košili a kouřil fajfku. Od té doby, co se proslavil pan George Adamson svými filmy o lvici Else, všichni správci lvů v Africe se snažili vypadat stejně jako on.

„Už jsme tady všichni?“ zeptal se dvojník George Adamsona, a když lvi souhlasně zamručeli, tak se dal do vysvětlování:

„Vážení lvi, začíná turistická sezóna, a proto jsem vás všechny svolal, abych vám rozdělil jednotlivé úkoly a připomenul základní povinnosti a pravidla ... Hej, vy tam vzadu - nebavte se, nebudu to opakovat stokrát!“

Správce počkal, až se uklidní dva neukáznění lvi, kteří se spolu pustili do menší pranice, a zase pokračoval: „Především upozorňuji ty, co to ještě náhodou nevědí, že turisté jsou významným zdrojem příjmů do státního rozpočtu i pro nás pro všechny, takže ne, aby někoho napadlo nespolupracovat, zbytečně turisty strašit anebo je snad nedej bože sežrat.“

Dvojník George Adamsona se až otřepal hrůzou při té strašlivé představě, hlavně při představě placení odškodného za sežrané turisty ve výši jednoho milionu dolarů za osobu, a dal se do rozdělování úkolů: „Trasa autobusů s turisty bude vedena stejně jako obvykle. Potřebujeme tedy nejdříve dva až tři lvy, kteří budou rvát na uvítanou z dálky na příjezdu.“

Správce pohlédl na shromážděné lvy. Přihlásilo se několik dobrovolníků.

„Fajn. Takže dál - dál potřebujeme několik lvic, které se budou vyhřívat na akáciích ... To by pro vás neměl být žádný problém, holky, ne? Stejně nic jiného neděláte ani normálně,“ obrátil se na skupinku chichotajících se mladých lvic, které se svou rolí nevrle souhlasily.

„Teď potřebujeme několik lvů, kteří budou prohánět antilopy - tady je důležité, aby se na savaně nekonala žádná zbytečná brutalita a jatka; myslíte na to, že k nám budou jezdit i malé děti a taky třeba staré pobožné babičky.“

Bylo vybráno několik zodpovědných lvů pro lov v savaně a náhradník George Adamsona pokračoval: „Chci se teď zeptat - má někdo zrovna malá lvíčata? Strašně by se hodila.“

Přihlásila se lvice s malinkými tečkovanými lvíčatky. „Výborně! Budeš se zdržovat tady pod skálami a hrát si s děťátkami. A prosil bych opravdovou něhu a lásku - ne jako loni, kdy tady nějaká lvice trestala své zlobivé ratolesti tak surově, že je bylo slyšet vrískat až v Nairobi.“

Správce kývl na Floriána a pokynul mu, aby přišel blíž: „Floriáne, pro tebe mám letos speciální úkol. Budeš předvádět lví řvaní z relativní blízkosti v místě, kde se podává občerstvení, a pak se necháš z přijatelné vzdálenosti fotografovat. Ale pozor! Důležitý je okamžik, kdy se objevíš. Budeš schovaný za tou velkou palmou na kraji savany a počkáš, až bouchnu třetí láhev šampusu. Nesmíš se objevit dřív - to bys je vystrašil, a možná by se ani nenajedli. Ale nesmíš se zjevit ani později, protože po čtvrté láhvi už budou všichni tak rozjaření, že by běželi za tebou nechat se s tebou vyfotit, a to taky nemůžu z bezpečnostních

důvodů připustit - mohli by ti při tom ublížit. Takže si to pamatuj dobře - musíš se objevit přesně ve chvíli, kdy bouchnu třetí láhev šampusu. Budeš tam chvíli stát a řvát, necháš se vyfotit a potom rychle zmizíš - nejlépe ladným skokem do křoví.“

Správce se znovu obrátil ke svému shromáždění: „Lvi - je všem jasné, co máte dělat?“

Opět se ozvalo souhlasné mručení.

„Rozchod!“ zavelel dvojník George Adamsona.

Druhý den se už Florián nudil za velikou palmou mezi pralesem a savanou a čekal, až se objeví klimatizovaný autobus s turisty.

U stánku s občerstvením zatím správce griloval maso a chladil šampaňské. Venku bylo několik stolků a židliček, a aby turistům nebylo při jídle horko, vzduch ochlazovalo několik ledniček s dveřmi dokořán otevřenými k prostřeným stolům. Ledničky samozřejmě poháněla přenosná elektrocentrála.

V dálce na polní cestě zavířil rudý prach savany a před občerstvením zastavil terénní autobus popsaný nápisy SAFARI a obrázky žiraf, zeber a bůhví proč i orangutanů, kteří v Africe vůbec nežijí. Z autobusu se vypotácelo několik zpocených turistů a každý z nich měl na krku pověšený digitální fotoaparát a v ruce držel videokameru.

Lva Floriána pohled na malomyslné turisty natolik unavil, až si řekl, že času je na všechno ještě dost a usnul.

Správce, alias George Adamson, se postavil proti skupině fotografujících a natáčejících turistů a krátce k nim promluvil: „Milí turisté, před sebou vidíte krásnou scenerii divočiny.“ Turisté se rozhlédli a opravdu - viděli pestrobarevnou savanu lemovanou akáciemi, palmami, hradbou pralesa, čedičovými skalisky a vodopádem spadajícím do průzračného jezírka, u kterého se povalovaly hromady plastových lahví. Na druhé straně jezera stála tabule s nápisem: KRÁSNÁ SCENERIE DIVOČINY. KOUPÁNÍ JEN NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ!

Za nadšených výkřiků „Ó, to je krása!“, „Jaká to divočina!“ nebo „To se musí vidět na vlastní oči!“ začali turisté zuřivě fotografovat a natáčet. „Teď by to ještě chtělo řvoucího lva,“ řekl kdosi - podle vzhledu nejspíš ředitel centrální banky.

„Uvidíme, uvidíme,“ usmíval se správce pod vousy, „možná se dočkáte i toho lva, budete-li mít trpělivost a štěstí. ... Ale teď, dovolte, abych vás pozval na takový obyčejný skromný oběd v divočině - grilovaná kuřata a šampaňské.“

Turisté usedli ke stolům u otevřených ledniček a správce a řidič autobusu jim servírovali kuřata, načež správce vytáhl první láhev šampusu a otevřel ji. „BUM!!!“

Pod palmou se vzbudil lev Florián, kterého zasáhla letící zátka z vína přímo do ucha. Zauvažoval: „Byla to první, druhá, třetí nebo snad už čtvrtá láhev šampusu?“ Nevěděl, protože spal, ale řekl si, že to už byla nejspíš ta třetí láhev. Vyskočil ven a řval směrem k spokojeně obědvajícím turistům: „ÚÚÚÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!!!!“

„Pomóóoc lev!!!“ křičeli turisté, odhazovali nedojezená grilovaná stehýnka i fotoaparáty a videokamery a utíkali do autobusu.

Marně za nimi křičel správce: „Nemusíte se bát! Občerstvovací stanice je chráněna před lvy speciálními elektrickými proudy v zemi, neškodnými pro člověka. Vraťte se! Pojděte si vyfotografovat živého lva! V klidu se naobědvejte! Vraťte se, prosím!“

Bylo pozdě. Turisté odjeli. Řidiče, který nereagoval dost rychle, nechali napospas lvovi, a autobus teď řídil ředitel centrální banky a uháněl neuvěřitelnou rychlostí pryč.

„Floriáne, POCEM!!!!!!“ řekl zuřivě dvojník George Adamsona a vypnul ochranný elektrický proud v zemi.

Lev Florián se zkroušeně přišátral k občerstvení před rozzlobeného správce. Tušil, že jeho představení nebylo asi tak úplně v pořádku.

„Říkal jsem, že přijdeš při třetí láhvi šampusu, Floriáne, a tys přišel hned při té první. Ještě jednou to spleteš a pošlu tě do Národního parku Serengeti. Tam už tě vycepujou, tam nebudeš mít takové leháro, jako tady, tam jezdí turisté po celý rok!“

Nicméně, všechno zlé je k něčemu dobré. Správce, řidič a lev zhodnotili vzniklou situaci, posbírali si rozházené grilované kuřata, otevřeli další lahve šampaňského vína, usedli ke stolům uvolněným po turistech a v chládečku od ledniček tak společně všichni tři hodovali až dlouho do noci.

14. Lev si hledá lvici

Lev Florián, když chodil lovit na savanu, tak pravidelně procházel kolem skupinky osaměle rostoucích akácií, kde se na spodních větvích každou chvíli vyhřívaly mladé a dosud nezadané lvice. Byly to velmi hezké a přitažlivé lvice a Florián měl vždycky problém, aby kolem nich prošel, aniž by ho nepotkala nějaká nehoda.

To je zvláštní, říkal si jednou, když se ohlížel za lvicemi a narazil do stromu, až mu naskočila na hlavě boule, když jdu sám někde v pustině, tak se mi to nestane.

„Hi, hi, hi!“ smály se mu lvice a Florián zrudnul až po uši a běžel raději pryč.

Přitom mu to pekelně vadilo, protože měl naopak snahu se před lvicemi ukázat v plné parádě a síle, jako opravdový vládce divočiny.

Jindy se zase zastavil hrdě před akáciemi, zvedl hlavu k nebi a chystal se předvést - jen tak jakoby mimochodem - jak umí strašlivě řvát. Jenomže přesně v tu chvíli ho přepadl záchvat kašle, takže jeho řvaní vypadalo asi takhle: „ÚÚÚÁ - uch - chrchly - chrchly - uch - uch - uch!“

Florián opět zrudnul a opět utekl, přestože jindy se nikdy ničeho nezalekl. Lvice se opět smály: „Hi, hi, hi!“ Lev pádil pryč a přemýšlel, jak je to možné, že ho právě přepadl záchvat kašle, když se jinak už několik let nezakuckal ani v období chřipkových epidemií.

Nejlepší by bylo se lvicím úplně vyhnout, říkal si Florián, ale pravda byla taková, že lvice se mu tuze líbily a naopak se už nemohl dočkat, až kolem nich půjde příště.

Musím nějak napravit svou pošramocenou pověst, pomyslel si Florián a rozhodl se, že lvicím předvede, jak umí skvěle lovit. Vydal se pronásledovat obrovitého pakoně - vůdce stáda - ale špatně si vyměřil závěrečný skok a pakůň mu hladce utekl. Lev jenom slyšel, jak se od akácií opět ozývá to známé chichotání lvic: „Hi, hi, hi!“

Zoufale hledal nějakou náhradní kořist, až nakonec ulovil jednu postarší zebra, která už asi měla potíže s revmatismem a klouby a nemohla utéct tak rychle jako ostatní.

Florián přitáhl hrdě revmatickou kořist před akácie a položil ji do trávy. „To je večere pro vás, dámy,“ sdělil krátkým blazeovaným zařváním a pyšně se vzdálil.

Lvice se po chvíli uvolily, že se půjdou podívat, co jim to Florián přinesl a líně se shlukly kolem kořisti.

„Fuj - zebra! Nemám zebry ráda,“ ozvala se první lvice.

„Ani já ne. Zebry jsou příliš tučné. Strašně se po nich přibírá,“ přidala se druhá.

„Tahle byla navíc nějaká stará. Maso bude šlachovité a tvrdé,“ ohrnula nos další lvice a ostatní přizvukovaly.

„Když se vám to nelíbí, tak to nejezte!“ zavrčel Florián a zmizel úplně.

„Nechci je už ani vidět,“ říkal si cestou do svého mládeneckého doupěte. „Jsou nafoukané, rozmazlené, nevděčné a ještě k tomu zlé. Přestanu si jich úplně všimát. Budu chodit lovit jinam a začnu se věnovat smysluplnějším věcem. Budu třeba sbírat samorosty a drahé kameny.“

Druhý den mu to však znovu nedalo a znovu prošel kolem těch nešťastných akácií. Pokusil se jít pružným sebejistým krokem svědčícím o neskonale lví obratnosti a síle, ale bohužel zakopl a spadl přímo před lvicemi čumákem do kaluže.

„Hi, hi, hi!“ ozvalo se ze stromů.

Florián se postavil, otřepal a šel dál, aniž se ohlédl.

Po chvíli však za sebou uslyšel něčí kroky. Zastavil se. K němu došla lvice - byla to taková tichá a nenápadná lvice, která se mu v předchozích dnech smála přece jen o něco méně, než ty ostatní.

Ta má ale krásné oči! napadlo Floriána a okouzleně si ji prohlížel. Ach - a ty nohy! A jak je štíhlá v pase! A jaký má krásný zadek!

Lvice došla až těsně k Floriánovi a jemně zavrčela. Mělo to znamenat: „Ještě máš trochu špinavé ucho. Ukaž - já ti ho utřu.“ Jemně mu tlapkou utřela ucho od bláta z kaluže.

A ještě ke všemu mluví krásným hlasem a umí hezky hladit, napadlo Floriána. „Díky zlato,“ zavrčel co nejsladčeji na Lvici.

„Holky jsou hloupé, že se ti smějou, nevíš si jich,“ řekla Lvice a když řekla 'holky' tak překrásně hodila ladným pohybem hlavou dozadu.

„To je jedno,“ pokrčil rameny Florián. „Mě se stejně líbíš jedině ty.“ Což mimochodem byl nádherný příklad skvělé samčí improvizace.

„Seš milej,“ zavrněla Lvice.

„Pojď, půjdem si něco ulovit,“ navrhl Florián.

„Tak jo.“

Ten den něco málo ulovili, ale hlavně si užili spoustu legrace. Florián pozoroval Lvici běžící kolem něj po savaně a nemohl z ní spustit oči. Byla krásná jako sen, nádherně skákala přes překážky a při běhu se vlnila ladně v bocích.

Když se navečer vraceli z lovu, dali si pod jednou rozkvetlou akácií první pusinku. A po ní další a ještě další a ještě další.

Florián cítil, jak jej zaplavují vlny štěstí, jaké nikdy předtím nepoznal, a řekl si, že tuhle Lvici má rád a bude ji mít rád pořád, a že už do konce života nechce nic jiného než být s ní, pomáhat jí a dělat jí ve všem a všude radost.

15. Lev s lvicí u moře

Lev Florián a jeho lvice se rozhodli, že si udělají společný výlet k moři. Vydali se na cestu brzo ráno a putovali celý den - chvílemi procházeli pralesem, chvílemi savanou, někdy museli obejít město nebo se přebrodit přes řeky a močály. Ale nic z toho jim nevadilo, protože jim bylo spolu dobře.

Lev ukazoval lvici všechno, co znal - Klimanžáro na obzoru, fotbalový stadión, cirkusový stan a všelijaké jiné věci, a lvice se podívovala, co Florián všechno ví, a kde všude byl. Navečer se společně uložili ke spánku pod velikou rozložitou akácií, přitulili se k sobě a spali.

Ráno se vzbudil nejdříve Florián, protáhl se a láskyplně pozoroval lvici, která se ve spánku usmívala a tichounce předla - - asi se jí zdálo něco moc hezkého. Florián se rozhodl, že jí udělá radost a odběhl ulovit k snídani malou gazelu. Přitáhl ji pod strom právě, když se lvice probouzela.

„Ňam!“ řekla lvice a spokojeně zívla. „Snídaně do postele. To si dám líbit!“

Po snídani se vydali opět na cestu a v pozdním odpoledni skutečně dorazili k moři. Široko daleko se táhla zlatá pláž z jemného písku, co chvíli obrostlá palmami a kvetoucími keři ibišků. Moře bylo průzračně čisté a dělaly se na něm nádherné vlny. Nad tím vším zářilo sluníčko a pomalu se sklánělo mezi zátoku a palmami pokryté pobřeží.

„To je krása,“ vzdychla lvice. „Ještě nikdy v životě jsem nebyla u moře.“

„Jsem moc rád, že jsme tady spolu,“ zahuhlal lev.

„Já taky,“ řekla lvice.

Ještě nějakou dobu pozorovali šumící příboj a pak si dodali odvalu a šli se vykoupat.

Byla to legrace. Moře bylo slané - úplně jiné než voda v řekách, na kterou byli zvyklí. Navíc nikdy neuměli odhadnout, kdy přijde velká vlna a co s nimi udělá. Každou chvíli se tak stalo, že byli zmáčeni až po uši mořskou vodou, ale to jim vůbec nevadilo. Naopak - měli z toho švandu.

Když se dostatečně vydováděli ve vodě, ulehli vedle sebe na čist'oukky hebký písek a vyhřívali se v nízkém zapadajícím slunci.

Tak to šlo pořád dokola několik dalších dnů. Zůstávali na pláži, anebo pod blízkými palmami, chodili se koupat a potom se vyhřívali a slunili. Dělali taky všelijaké legrační pokusy - na příklad na sebe stříkali vodu nebo se zahrabávali do písku až po krk nebo si ve vodě házeli s kokosovým ořechem.

Lvice byla strašně šťastná. Řekla: „Jsem strašně šťastná!“

A lev řekl: „Já taky.“

Jenomže pravda byla taková, že se lev Florián začínal nudit. Přestávalo ho bavit lenošení u vody a měl chuť se pustit do nějakého opravdového dobrodružství.

„Pojďme si něco ulovit,“ navrhl jednou.

„Ty pořád myslíš jen na jídlo,“ řekla lvice. „Copak ti nestačí, že je nám spolu tak hezky?“

Lev se tedy pokusil vydržet dál na pláži, ale bohužel mu to ležení ke štěstí opravdu nestačilo.

„Viděl jsem vzadu na savaně nějaké stíny,“ řekl další den. „To budou asi antilopy. Zaběhnu tam a nějakou ulovím. Bude to jen chvílička.“

„No dobře, ale vrať se opravdu brzo,“ řekla lvice a otočila se z pravého boku na levý a usnula.

Lev se rozběhl radostně k savaně. Avšak když tam došel, zjistil, že se mýlil. To, co se pohybovalo nebyly antilopy, ale nosorožci. Protože měl zoufalou chuť do dobrodružství, pokusil se jednoho nosorožce přepadnout, ale ten ho shodil na zem, píchl ho rohem do nohy a kopl do hlavy.

Noha lvovi otekla a bolela jako čert. Stejně tak i hlava; zřejmě měl slabý otřes mozku. Lev kulhal a nemohl pořádně chodit a tím pádem došel zpátky na pláž až druhý den ráno.

„Kdes byl? A jak to vypadáš?“ ptala se lvice rozzlobeně. „Čekala jsem na tebe celou noc.“

„Promiň,“ zafrčel lev, „ale není mi zrovna moc dobře. Nemám vůbec chuť do nějakých dlouhých diskusí.“

„Za to si ovšem můžeš sám,“ řekla lvice. „Kdybys zůstal tady, tak se ti nic nestalo.“

„Chtěl jsem něco ulovit, abych ti udělal radost,“ bránil se lev.

„Ne. Chtěl jsi hlavně vyrazit někam ode mě pryč!“ řekla lvice nasupeně.

Lev se bránil, že to není pravda, ale lvice byla uražená a vyčítala Floriánovi, že ji nemá dost rád. Navenek to vypadalo tak, že stáli proti sobě a vrčeli na sebe. Pak toho nechali, ale lehli si veliký kus od sebe. Nemluvili spolu a do vody se teď chodili koupat každý sám.

Tak to šlo celý den. K večeru to ale lva přestalo bavit a přistoupil ke lvici. „Tak dobře. Omlouvám se. Asi jsem neměl nikam chodit. Ale není pravda, že tě nemám rád, a že bych nechtěl být s tebou.“

Lvice řekla: „Vždyť já se na tebe nezlobím. Já jsem měla jenom strach, že se ti něco stalo, když jsi se tak dlouho nevracel.“

Dali si pusu a tím byli usmířeni. Potom se už zase chodili koupat a slunit společně. Užili si svůj pobyt u moře jak se patří a po nějaké době se zase vydali šťastně a spokojeně domů.

16. Lev zachraňuje lvici

Lev Florián a jeho lvice se právě procházeli rozkvetlým sadem banánovníků a povídali si o tom, jak je na světě krásně, když tu se objevila na obloze helikoptéra a na silnici poblíž sadu přejíždělo veliké terénní auto s klecí. Lev Florián už měl s lidmi nějaké zkušenosti a věděl, že je vždycky těžké odhadnout, jak se budou chovat a jestli budou hodní nebo zlí. Proto navrhl, že bude nejlepší, když se oba opatrně vrátí zpátky do pralesa.

Začali se tam přesouvat, jenomže moc pomalu, a pak už se naopak jiné události seběhly hrozně rychle.

Oběma lvům zakroužil vrtulník přímo nad hlavou. Kdosi se z něj vyklonil s puškou a vystřelil. Lvici zasáhl výstřel do stehna. Nebyla to kulka, byla to jakási šipka, která zůstala trčet v kůži a pouštěla jí do těla uspávací prostředek. Lvice udělala ještě několik neohrabaných kroků, pak spadla na zem a zůstala ležet.

Lev se u ní zastavil a snažil se zjistit, co jí je, ale lidé z helikoptéry teď útočili na něj. „Výborně, lvici jsme dostali! Teď ještě toho lva!“ vykřikl kdosi a znovu se vyklonil s puškou v ruce. Florián tak tak uskočil před další vystřelenou šipkou a schoval se do nedaleké akáciové houštiny. Vůbec nevěděl, co se děje.

K ležící lvici přijela od cesty terénní dodávka. Vystoupili z ní nějací lidé v zelených košilích a kloboucích. Jeden z nich přiklekl ke lvici a zblízka ji opatrně prohlížel. „Je to v klidu. Spí,“ řekl ostatním.

„Hlavně bacha na toho velkého samce. Musí být schovaný někde v okolí,“ řekl někdo jiný.

„Škoda, že jsme ho nedostali,“ řekl další muž. „To by byl panečku úlovek!“

Mezitím vytáhli z auta velikou klec a uložili lvici do ní. Klec pak naložili na korbu auta pomocí malého jeřábku nad kabinou.

Lev Florián se na to všechno díval nechápavě ze své houštiny. Nemohl uvěřit tomu, že mu chtějí odvést jeho lvici kamsi pryč. Navíc ani nevěděl, jestli vůbec žije. Proč by jí ale jinak dávali do klece?

Vrtulník už zmizel kdesi za obzorem a rovněž auto nastartovalo motor a rozjelo se pryč. Lev Florián běžel lesem podél cesty a neustále auto sledoval - nejdříve zdálky, později se opatrně přibližoval. Auto naštěstí nejelo příliš rychle, ale po nějaké době začaly lva i tak bolet nohy. Nebyl přece jen nikdy zvyklý utíkat tak dlouho bez přestávky. Musím vydržet, řekl si. Čím dál tím víc mu bylo jasné, že lvice žije, a že ji musí zachránit.

Lev se přiblížil k cestě a zvažoval možnost vyskočit na korbu auta, ale ze zadního okna se neustále vykláněl muž s puškou.

Po nějaké době cítil lev, že mu vysychá v krku a potřebuje se napít. Jenomže kdyby se zastavil a napil, auto by mu na silnici ujelo. Proto zatnul zuby a pokračoval dál. Nohy se mu chvěly únavou a navíc je měl z pralesa celé rozpíchané od bodlin a trnů. To nic, to nevádí, říkal si lev, hlavně nesmím ztratit lvici z očí.

Konečně bylo vidět, že muž s puškou u zadního okýnka je zmožen únavou a usnul. Lev se přiblížil k cestě a odvážně vyskočil na korbu jedoucího vozu. Měl štěstí - nikdo v autě nic nezpozoroval.

Lev se podíval přes mříže na svou lvici. Teď bylo jasně vidět, že jenom spí. Byla ještě stále omámena uspávacím prostředkem z vystřelené šipky.

„Vzbud' se! Haló! Slyšíš? Vzbud' se, miláčku!“ šeptal jí lev do ucha a protáhl pracku přes mříže, aby do lvice mohl jemně šťouchat, aby ji probudil.

„Kde to jsem? Proč mě budíš?“ zívla lvice a ospale se rozhlížela kolem sebe. „Ach, jámine! Já jsem v kleci! Jak jsem se sem dostala?“

„Na vysvětlování teď není čas,“ říkal lev, „musíme nějak otevřít dvířka.“

Snažili se dvířky cloumat, strkat do nich, tlačit, kousat, bouchat, ale stále se nedařilo je otevřít.

„Nic se nedá dělat, už tady zůstanu na věky,“ fňukala Lvice. „Asi mě odvezou do zoologické zahrady. Anebo nedejbože někam na vědecké pokusy! ... Prosím tě, uteč, ať se zachráníš alespoň ty. Mi už nepomůže nikdo.“

„Nesmysl,“ řekl lev. „Ty zatracené dveře přece musí jít nějak otevřít.“

Naštěstí si lev vzpomněl na svůj zážitek z cirkusové klece, která se zavírala vytažením závlačky. Podíval se - a klec v autě měla závlačku úplně stejnou. Lev ji vytáhl zubama a dveře se opravdu hladce otevřely. Lvice byla volná!

Počkali, až auto zpomalí před zatáčkou a společně vyskočili ven. Rozběhli se po lese a v mžiku zmizeli v houštinách.

Lidé v autě si vůbec nevšimli, že Lvice z klece utekla. Řidič se jen díval před sebe, točil volantem a spokojeně si pohvízdával. Ostatní muži klidně spali a někteří chrápali.

„Ti se budou divit, až dojedou na místo a podívají se do klece,“ smál se lev a Lvice se smála šťastně s ním.

17. Narodí se lvíčata

Velká láska mezi lvem Floriánem a jeho lvicí samozřejmě způsobila, že po nějaké době - přesněji řečeno po čtyřech měsících - se jim narodily lvíčata.

Bylo to tak, že lvici začalo nejdřív růst břicho, až bylo nakonec tak velké a těžké, že musela lvice chodit pomalu a ještě jí přitom bolely nohy. Lovení musel obstarávat lev Florián sám, který pak vždycky přitáhl maso až do brlohu mezi skálami, kde se lvice mezitím zabydlela.

Jednoho dne přišly na lvici velké bolesti a o něco později se jí z toho břicha narodili do světa dva malíci lvíci.

Lev Florián k ní přišel s novým úlovkem a zvědavě si prohlížel své dětičky. „Nejsou nějak moc malí?“ zeptal se.

„Samozřejmě, že jsou malí,“ vysvětlovala lvice, „jinak by se přece ani nemohli narodit. Ale neboj se, oni rychle vyrostou.“

„Vůbec mi připadají nějak divní,“ říkal lev Florián, „jsou takoví celí ulepení, a navíc jakoby ani neviděli.“

„Taky, že nevidí,“ řekla unaveně lvice a nechápala, jak může být ten její veliký a silný lev tak strašně nevzdělaný, „copak ty nevíš, že malá lvíčata jsou po narození deset až čtrnáct dnů slepá?“

„No, hlavně nevím,“ kroutil hlavou Florián, „jestli z těchhle těch dvou malých klubíček vyrostou někdy pořádní lví chlupáci.“

Maminka lvice naštěstí žádné pochybnosti neměla a hezky se o lvíčky starala. Každou chvíli je olizovala, aby byli čistí a zdraví, a dávala jim pít mlíčko ze svých bradavek na břicho.

Lvíčci pili mlíčko jako o život a opravdu se začínali měnit. Ani ne po čtrnácti dnech už začali vidět, vyrostli a narostla jim první hebká srst s malými tečkami. Připomínali teď dvě žluté koťátka.

Floriánovi se teď už líbili a moc se těšil, až s nimi začne chodit na savanu a bude je učit lovit. Zatím chodil lovit pořád sám a nosil maso pro lvici, které se z něj v těle dělalo mlíčko.

Bylo taky třeba jim dát nějaké jméno. Tady se musí vysvětlit, že lvi si nedávají jména jako lidé, ale oslovují se jiným způsobem zavrčení. Tak tomu bylo i v případě Floriánových lvícat, takže, když přepíšeme to lví vrčení do lidské řeči, řekněme, že ten větší lvíček se jmenoval „Ňaf“ a ten menší „Nuf“.

Ňaf a Nuf byli každý jiný. Nešlo jen o tu velikost. Ňaf byl silnější, odvážnější, ale mnohem víc zlobil. Když se prali, což bylo čím dál častěji, tak většinou vyhrával. Nuf byl hodnější, rád se mazlil s maminkou a uměl si hezky hrát sám.

Tak třeba si utrhl ze stromu oříšek para a představoval si, že je to antilopa, na kterou bude útočit. Jenomže tu přišel Ňaf a oříšek mu vzal. „Proč si nevymyslíš nějakou jinou hru?“ brečel Nuf a žaloval mamince. Ňaf se mu smál, ale sám žádnou jinou hru opravdu nikdy nevymyslel.

Jejich vzájemné rvačky začaly být o něco nebezpečnější, když po několika měsících oba lvíci trochu vyrostli a narostly jim první zoubky a dráčky. Nuf sice taky zesílel, ale stále platilo, že byl slabší než Ňaf.

Lvíčci se nejdřív jenom batolili kolem maminky, a když se potřebovali dostat někam dál - třeba se napít vody - tak je lvice přenášela v zubech; držela je jemně vzadu za krkem, aby je nepokousala. Ale později už začali pomalu neobratně chodit a pořád se zlepšovali, až jednou si lvice a Florián řekli, že vezmou lvíčky na první procházku po savaně.

Vyrazili tedy všichni pohromadě přes vysokou trávu. Svítlo slunce a bylo horko jako ostatně v Africe pořád.

„Mě bolí nožičky,“ řekl Ňaf, „a už mě nebaví šlapat.“

„Vždyť jsme sotva vyšli,“ řekla maminka lvice.
Přišli k místu, kde protékala savanou malá říčka. Lev Florián ji přeskočil a po něm i lvice.

„Co máme dělat?“ ptali se lvíci.

„Přeplovat!“ řekl lev a odcházal pryč. Se lvíčky se totiž v přírodě nikdo moc nemazlí. Jinak by z nich nevyrostli vládci divočiny, ale panenky na hraní. Museli tedy do studené vody, přeplavali na druhou stranu a šli za rodiči.

Ňaf byl čím dál protivnější. „Kdy už tam budeme?“ ptal se znovu.

„Ticho a šlapat!“ zavrčel Florián.

„Já s vámi nepůjdu, já tady raději počkám,“ kňoural zlobivý Ňaf.

„Tady nemůžeš zůstat,“ řekla maminka lvice. „Mohli by tě tu připadnout psi hyenovití.“

„Žádné nevidím,“ zlobil pořád Ňaf a schválně šlapal pomalu a často si sedal. Ňuf, asi aby dal najevo, že je opravdu hodnější, šel způsobně s rodiči.

„Schováme se Ňafovi do křoví a vystrašíme ho,“ řekla lvice. A taky, že jo. Všichni se schovali do vysoké trávy a nízkých keřů.

„Co to?“ divil se Ňaf, „Vpředu nikdo není. Asi mi utekli ... Ale co, to nevádí, stejně jsem chtěl jít pomalu a sám.“

Jenomže pak si vzpomněl na hyeny a dostal strach. „Maminkóóóóó! Tatínkuúúúúú!“ utíkal lvíček kupředu a bál se. Už si vůbec nevzpomněl, že ho bolí nožičky.

„Tady jsme,“ řekla lvice a vyskočila z trávy.

Ňaf byl rád, že jsou zase pohromadě a už vůbec nefňukal, že nechce šlapat. A tak jejich první společná procházka přece jen dopadla dobře.

18. Lvíček je nemocný

Oba lvíčci - Ňaf i Ňuf - zdárně rostli a stále častěji si spolu hráli na lov. Plížili se třeba v trávě a představovali si, že se blíží ke stádu gazel, a potom se z té trávy vyřítili a přepadli z legrace maminku. Ta jim hned napohlavkovala a nechala je, aby jí za trest vytahovali z tlapek trny.

Oba lvíčci tedy přemlouvali tatínka - Iva Floriána - aby je už konečně vzal sebou na opravdový lov, že s maminkou je nuda.

„Ještě ne. Ještě jste moc malincí,“ říkal Florián.

„Nejsme,“ žadonila lvíčata, „my už to chceme zkusit.“

„Nejdřív musíte zesílet a naučit se rychle utíkat a skákat do dálky i do výšky,“ vysvětloval jim tatínek.

„My už to všechno umíme,“ tvrdili lvíčci.

„Přesvědčíme se,“ řekl Florián.

Vyměřil jim na louce kus rovné dráhy, kde měli ukázat, jak dovedou utíkat. „Poběžíte o závod,“ řekl jim a ukázal odkud budou startovat, a kam mají doběhnout.

„Připravít! - Pozóóóóó! - Ted’!“ zařval lev Florián a oba lvíčci vyrazili kupředu.

Jenomže neuběhli ani polovinu úseku a už byli unavení, zadýchaní a motaly se jim nožičky jedna přes druhou.

„Tak vidíte, že to ještě nejde. Musíte víc trénovat,“ smál se jim tatínek a odešel lovit opět sám.

Malí lvíčci trénovali běh a bylo vidět, že Ňaf je přece jen o něco rychlejší a hbitější, než jeho bratříček. Ňufovi to bylo líto, a tak chodil trénovat každou volnou chvíli. Maminka lvíce mu říkala: „Ňufe, neboj se tak pořád. Odpočivej trochu. Ty jenom lítáš, a pak piješ studenou vodu ze studánky. Budeš z toho nemocný.“

Ale Ňuf si nenechal říci. Pořád běhal, až se zpotil, pak si lehl do stínu ke studánce a hltavě pil vodu. Bylo to skoro to samé, jako by jedl uřícený zmrzlinu. Toť se ví, že z toho onemocněl.

Přišel za maminkou celý bledý a roztřesený. „Mamíííí, mě bolí hlavička,“ hlásil. „A taky mě bolí v krku.“

„Co jsem ti říkala,“ zlobila se lvíce. „Pořád jenom běháš a piješ studenou vodu - a už je to tady.“ Sáhla mu na čelo a zjistila, že má lvíček horečku. „Vidíš to, vidíš to,“ řekla a uložila ho do teplé trávy a lehla si vedle něj, „ted’ máš asi chřipku a musíme dát pozor, aby z toho nebyl zápal plic. Musíš ted’ ležet a být hodný.“

„Mě je úplná zima,“ plakal lvíček a drkotal zubama, protože měl z té veliké horečky zimnici.

„To nic, to je z horečky,“ říkala lvíce a zahřívala ho a pořád malého lvíčka olizovala. Lvi to totiž mají horší než lidi, protože nemají žádné doktory, ani lékárny, ani léky. Léčí se tak, že je maminka olizuje, dává jim pít a nosí jídlo.

Maminka lvíce se starala o malého Ňufa, jak jen mohla, ale jeho stav se nezlepšoval. Stále ho bolela hlava, měl horečku a kašlal. Spal jen málo, a ještě k tomu měl strašidelné sny - zdálo se mu třeba, že ho pronásledují obrovské hyeny a psi hyenovití, a on že jim chce utéci, ale nemůže se pohnout z místa. Při takových snech vždycky křičel ze spaní a maminka ho musela vzbudit a uklidnit.

Jeho bratříček - lvíček Ňaf - byl naštěstí zdravý a mohl mamince a tatínkovi trochu pomáhat. Pomáhal třeba zahrabávat kořist, když s ní přišel Florián z lovu, aby se na ni nedostali supi a šakali a jiná zvířata a zase ji potom vyhrabával, když byl čas oběda nebo večeře. Nemocnému Ňufovi nosil kokosové ořechy, protože mléko z kokosových ořechů - jak v Africe každý ví - je výborné proti horečce.

„To se mi líbí, že nám pomáháš,“ řekl Ňafovi lev Florián. „Až se Ňuf uzdraví, tak vás začnu učit lovit. Myslím, že si to oba zasloužíte.“

„Hurá!“ křičel Ňaf a běžel za bráškou. „Ňufe! Ňufe! Že nevíš, co říkal tat'ka?“
Ňuf ležel s horečkou u maminky, která mu zrovna říkala pohádku o třech zlatých chlupech starého lva Vševěda - to je totiž nejoblíbenější pohádka všech malých lvů. Ňuf se podíval nemocnýma očičkama na Ňafa a řekl: „Neruš nás teď. Zrovna jsme u druhého zlatého chlupu.“

„Ňufe,“ nedal se odbýt bráška, „tatínek říkal, že hned, jak se uzdravíš, začne nás brát sebou na lov.“

„Hurááááááááá!“ zakřičel Ňuf a v tu chvíli už nevypadal vůbec nemocně. Vyskočil na všechny čtyři nožička a jásal nadšením.

A opravdu - od té chvíle se jeho zdraví rychle zlepšovalo. Horečka opadla, hlavička ho přestala bolet a kašel taky ustal. Ňuf se už už nemohl dočkat, až začnou s tatínkem lovit, takže ani neměl čas myslet na to, jestli ho nějaká chřipka trápí nebo ne. A tak se uzdravil docela, což se projevilo nejdříve ze všeho tím, že kouzl maminku do ucha a Ňafovi šlápl na t'apku. Oba mu za to dali okamžitě pohlavek, ale to Ňufovi vůbec nevadilo. Hlavní bylo, že už byl zdravý, a že se začne chodit učit lovit.

19. Lvíci se učí lovit

Lvíci Ňuf a Ňaf vyšli s tatínkem - lvem Floriánem - na svou první loveckou výpravu v životě.

„Nejdříve si zopakujeme teorii,“ řekl Florián, když si udělali zastávku na okraji savany. „Teorie je zrovna tak důležitá, jako praxe. Ostatně jedno bez druhého ani nemůže existovat. Uděláme to tak, že vám budu dávat otázky a vy se budete hlásit jako ve škole.“

Lvíci souhlasili a posadili se na kmen spadlého stromu - sedělo se jim tam dobře, protože to byl měkoučký korkovník.

„Takže,“ začal se lev ptát jako pan učitel, „co my, lvi, vlastně nejraději lovíme?“

„Prosím, prosím!“ hlásil se Ňaf.

„No, Ňafe?“

„Nosorožce a slony,“ vyhrkl Ňaf nadšeně.

„To je nesmysl!“ zlobil se Florián, „jak tě to vůbec napadlo?“

„Mají přece nejvíc masa,“ řekl Ňaf.

„To sice mají,“ vysvětloval lev, „ale jsou tak velcí, že se vůbec nedají ulovit. A kromě toho jejich maso není nijak chutné, a má tlustou a nestravitelnou kůži. ... Ňufe, řekni bratrovi, co správní lvi loví.“

„Gazely, antilopy, zebry ...“ odříkával Ňuf, který to měl naučené z paměti.

„Dobře,“ pochválil ho tatínek, „ale, co máme my, lvi, úplně ze všeho nejraději?“

„Pakoně?“ řekl Ňuf nejistě.

„Správně! To je ta nejlepší pochoutka!“ řekl lev a musel několikrát rychle po sobě polknout, protože se mu z té představy až začaly sbíhat sliny. Vysvětloval dál: „Pakuň je vlastně druh antilopy. Celým názvem se jmenuje pakuň žíhaný, latinsky je to *Connocchaetes taurinus*. Je to ta nejlepší lahůdka pro každého lva, i když není zrovna jednoduché je lovit. Jsou dost velcí a silní. ... No Ňafe, řekni, co ještě lovíme?“

„Pabuvoly?“ řekl Ňaf, který si ale popletl pabuvola a pakoně, kvůli podobnému jménu.

„Pabuvolům se raději vyhýbáme. Jsou skoro tak velcí, jako nosorožci,“ řekl Florián. „Ale ještě se dají lovit žirafy. I když i ty se někdy nepříjemně brání a dovedou bolestivě kopnout.“

„A co lidi?“ zeptal se Ňaf. „Můžou se lovit lidi?“

„To se ví, třeba takoví turisté, ti by se dali parádně ulovit. Chodí vždycky s foťákem až na pár kroků k nám,“ přidal se Ňuf.

„Tak dost!“ okřikl je Florián. „Pamatujte si jednou pro vždy, že správní lvi nechávají lidi na pokoji. Oni jsou na nás taky většinou hodní - zejména právě turisté. ... Je sice pravda, že existují i lidé zlí, a proto je dobré se mít na pozoru a v případě potřeby se i bránit. Zásadně ale na lidi sami od sebe neútočte, raději se před nimi schovejte do pralesa.“

„Dobře, tatínku,“ řekli oba krvežízniví lvíci.

„Fajn. Tak můžeme vyrazit na lov.“

Lev Florián a oba malí lvíci, kteří už ale zase tak úplně malí nebyli, tedy vyrazili přes savanu a rozhlíželi se po pasoucích se stádech.

„Hele!“ ukazoval Ňaf. „Tamhle jsou v dálce pabuvolové - totiž pardon, pakoně; pořád si to nějak pletu. Co kdybysme si je ulovili, když mají tak výborné maso?“

„Ty necháme dneska na pokoji,“ řekl Florián smutně. „Ještě jste malí a pakuň je veliká a silná antilopa. Navíc je jich tam celé stádo a byl by to těžký boj. ... Raději se podíváme na zoubek támhle těm malým gazelkám,“ ukázal k obzoru, kde se pásala malá skupinka gazel dorkas, což jsou skutečně dosti malá zvířata.

„Vy dva mi je budete nahánět ze strany a já zaútočím zepředu,“ udílel lev pokyny, když se plížili k nic netušícím gazelám.

„Jasně, tati,“ řekl Ňaf a oči mu plály nadšením. On a Ňuf se po chvíli oddělili od Floriána a plížili se ke skupince ze strany.

„Nebojíš se?“ ptal se Ňuf bratra.

„Já ne a ty?“

„Já taky ne. Ze které strany k nim půjdeme?“

Ňaf se zašklebil. „No to je snad jasné! Tak, abychom šli proti větru, ty trdlo. Jinak by nás přece ucítily.“

„Aha!“ řekl Ňuf a pochopil v tu chvíli, že jeho doménou bude vždycky teorie, zatímco Ňaf ovládá mnohem lépe praxi. Nicméně, důležité je prý obojí, říkal přece tatínek.

Lov šel jako po másle. Oba lvíci se vrhli proti gazelám, ty se otočily a pelášily přímo proti Floriánovi, který hravě jednu ulovil.

„Výborně, kluci,“ pochválil je lev. „Odvedli jste dobrou práci. Teď společně zahrabeme kořist a půjdeme pro maminku. Je chuděrka asi sama doma a má určitě už hlad.“

Ale maminka ve skalním brlohu nebyla. Odběhla si totiž do savany a sama, bez pomoci, ulovila obrovitého pakoně. Když ji našli, zrovna si na něm pochutnávala. „To jen, abyste si nemysleli, že lvíce jsou nějaké domácí puťky, které lovit neumí,“ usmívala se maminka a celý čenich měla zakrvavený od masa. „A copak jste ulovili vy, chlapci?“

20. Lvi jdou na návštěvu

Maminka Ivce jednou řekla Floriánovi: „Ráda bych navštívila svou dávnou kamarádku, které se teď nedávno narodilo lví miminko.“

„Proč ne?“ řekl lev Florián, „půjdeme tedy na návštěvu. Stejně jsme už dlouho nikde nebyli.“

„My nikam nepůjdeme,“ bouřili se lvíčci Ňuf a Ňaf, „nás žádná lví miminka nezajímají.“

„Mlčte!“ napomenula je maminka. „Je to velká a spořádaná rodina, jakou bychom chtěli jednou mít i my. Jsou tam i lvi ve vašem věku a můžete se od nich mnohému naučit. Kromě toho vás tu stejně nemůžeme nechat, protože v okolí byly už opět viděny zlé hyeny a psi hyenovití.“

Vyrazili tedy na cestu.

„Kdy už tam budeme?“ ptali se Ňaf a Ňuf střídavě vždy po dvaceti krocích.

„Ticho!“ zlobil se Florián. „Ještě dlouho tam nebudeme! Je to daleko - až za příštím národním parkem.“

„Mohli bychom si alespoň něco ulovit,“ fňukal Ňaf, „jinak se cestou zblázníme nudou a zavřou nás do lvího blázince v Kampale.“

Ivce ho chtěla opět okřiknout, ale Florián řekl: „Je pravda, že na návštěvu bychom neměli přijít s prázdnýma tlapkama. Vzít sebou alespoň menší zebra by bylo víc než slušné.“

„Počkám tu na vás,“ řekla Ivce. „Já se za žádnýma zebraama honit nebudu, protože bych si zničila účes,“ řekla a myslela tím své krátké štětinky kolem uší.

Florián, Ňaf i Ňuf vyrazili na savanu, kde předvedli jedno bravurní číslo v lovu zeber. Lvíčci opět nadháněli ze strany jako tak zvaná falešná křídla a Florián složil nejvábněji vyhlížející zebra hned na první pokus. V duchu si připustil, že s tak rychle se učícími lvíčky je lov zeber radostí.

Lvi přitáhli kořist až na okraj savany, kde se měla zdržovat mamince kamarádka se svou početnou rodinou.

„Už dlouho jsem tu nebyla. Nevím přesně, kde to je,“ řekla váhavě Ivce Floriánovi. „Zkus zařvat a budeme doufat, že nás uslyší.“

Lev Florián se nenechal pobízet a zařval z plných plic. Zase jednou si připomněl, že co se týče řvaní - což je ostatně to hlavní, co musí správný lev umět - nemohl se mu nikdo z okolí rovnat.

Na travnatý pahorek vylezla nějaká Ivce a zavolala: „Tady jsme! Pojd'te sem - už vás čekáme.“

Florián, Ivce i oba lvíčci Ňaf a Ňuf tedy snadno našli cestu a brzo se setkali se spřátelenou lví rodinou hostitelů.

„Vy jste nám přinesli takovou krásnou zebra? Neměli jste si dělat škodu. Musela to být fuška, táhnout ji takový kus cesty.“

„To nic,“ usmívala se maminka hrdě, „vždyť ti naši kluci už zvládnou skoro každou práci sami.“

„Vidíš, taky se ti musím pochlubit,“ řekla Ivce hostitelka a vedla návštěvu k malinkému lvíčku, který se narodil teprve před několika dny a sotva začínal vidět.

„Ten je rozkošný,“ radovala se maminka Ivce, „podívej, Floriáne, jaký má roztomilý čumáček.“

„Ano, skutečně,“ řekl ze zdvořilosti Florián a přešel raději k lvovi - hostiteli, aby se ho přeptal na počty antilopích stád v okolí. Oba lvi si dlouho dávali za pravdu, že už to s těmi stády dávno není, co to bývalo.

Obě Ivce mezitím pokračovaly v prohlížení lvího nemluvněte.

„Je to celý tatínek,“ říkala maminka Ivce, „ale oči má po tobě.“

„Ano, každý to říká,“ usmívala se Ivce hostitelka.

„Jak často ho kojíš?“ ptala se zvědavě maminka Ivce.

„Někdy mám pocit, že pořád,“ řekla hostitelka a skutečně nastavila lvíčkově své prso a bradavku. Malý lvíček se nenechal pobízet a - zřejmě aby dokázal své kvality - začal z něj hltavě sát.

„Vy dva si běžte hrát,“ řekla maminka Ivce Ňafovi a Ňufovi, kteří stáli před tímto archetypálním výjevem poněkud zaraženě.

Naštěstí žilo v rodině hostitelů několik velmi mladých lvů a lvic, takže se společně nějak zabavili, zatímco jejich tatínci a maminky si povídali a povídali.

Na závěr návštěvy ještě všichni dohromady pojedli přinesenou zebrou, ale to už byl čas, aby se návštěva vrátila domů.

Bylo už pozdě a vraceli se za tmy. „Musím vás pochválit, chovali jste se slušně,“ říkala maminka Ivce. „Jenom u jídla jste málo mlaskali. Ještě si řeknou, že vám nechutnalo. Příště musíte mlaskat mnohem víc.“

Oba lvíci slíbili, že se určitě s tím mlaskáním polepší.

Domů došli až po půlnoci, ihned zalehli ke spánku a spali až skoro do oběda. Lvi totiž nemusí nikam ráno vstávat a můžou si dělat celý den, co chtějí.

21. Lvíci skládají zkoušku

Oba malí lvíci - Ňaf a Ňuf - zase trochu víc povyrostli a maminka jim občas dovolila, aby přes den chodili venku sami. Potkávali se tak i s jinými lvy a lvíčky z okolí.

Mezi lvy je to totiž tak, že buďto žijí osaměle, nebo ve velkých rodinných tlupách, anebo se spolu sdružují mladí lvi, lví výrostci a lví slečny, se kterými se starší lvi už nemají chuť zlobit. Při jedné ze svých výprav do savany potkali Ňaf a Ňuf právě takovou skupinu lvích výrostků.

„Nazdar lvíčata, kam se ženete jen tak bez maminky?“ smál se jeden z výrostků.

„Pohleďte, jak jsou legračně tečkovaní. A malincí. Vypadají jako kořata,“ přidal se druhý.

„To se ví. Určitě ještě chodí na lov jenom s tatínkem. Sami by neulovili ani lenochoda,“ řekl třetí.

Všichni výrostci se jim smáli a oba lvíci zahanbeně utíkali pryč. Styděli se, až jim hořely uši - byla totiž pravda, že sami ještě vůbec nic neulovili. Doma v brlohu si stěžovali mamince a tatínkovi - Ivovi Floriánovi.

„Nu, je pravda, že už jste dost velcí na to, abych vás podrobil první lví zkoušce,“ řekl lev.

„Ano! Ano!“ křičeli lvíci nadšeně.

„Pokud ji složíte, může vám být úplně jedno, jestli se vám někdo směje nebo ne.“

„V čem spočívá ta zkouška?“ ptala se lvíčata.

„Musíte strávit sami dva den a noc v divočině a živit se lovem. Co si ulovíte, je vaše věc, ale musíte to vydržet dvacet čtyři hodin.“

„Hurá!“ křičeli lvíci nadšeně. Dali mamince na rozloučenou pusy, aby se o ně nebála a vyrazili ven do savany.

„Co budeme lovit?“ ptal se Ňuf bratříčka, když osaměli daleko v divočině. „Mám pocit, že všechna zvířata jsou o moc větší a silnější než my.“

„Podívej se támhle!“ ukázal Ňaf dopředu. V trávě se ukrývalo menší zvířátko podobné zajíci. Oba lvíci se připlížili k němu a vyrazili k útoku.

Zvířátko se však vzneslo desetimetrovým skokem do vzduchu a uprchlo.

„To není žádná hra,“ vzdychl Ňaf. „Tolik námahy a kořist nám utekla. Co to bylo zač, prosím tě?“

„Noháč africký - mělo mě to napadnout hned. Ten se nedá chytit. Nikdo neumí tak dobře skákat jako on.“

„Podívej, co jsou to za divní ptáci? Ti by se chytit nedali?“ ukázal po chvíli Ňaf.

„To jsou pštrosi. Ty taky nechytíme. A jsou pro nás moc velcí,“ řekl Ňuf.

„Nu, dobrá, alespoň nemusíme škubat peří,“ řekl Ňaf, „ale vidím, že máš pravdu. Najít kořist přijatelné velikosti pro nás nebude jen tak.“

Přišlo odpoledne a lvíci ještě pořád nic neulovili. V bříškách jim kručelo, jaký měli hlad.

„Co kdybysme lovili opice?“ navrhl Ňaf.

„Ty snad umíš lozit po stromech?“

„Aha. Tak ne.“

Začalo se stmívat. Lvíci byli unavení a lehli si do trávy.

„Pomóc! Ta tráva se hýbe!“ křičel Ňaf.

„To je chameleon - umí se zbarvit na zeleno, když chce. Chyťme ho, to by mohla být dobrá večeře,“ řekl Ňuf.

Jenomže chameleon znovu změnil barvu a už ho neviděli. Zase byli bez večeře.

Po chvílce odpočinku si všiml Ňuf, že v trávě se hýbe něco malého, chlupatého.

„Podívej se - myši!“ řekl.

„Přece nebudeme lovit myši - jsou malé,“ řekl Ňaf.

„Jsou malé, ale zase jich je hodně.“

„A může lev lovit myši?“ pochyboval Ňaf.

„Jasně, že může. Lev je přece kočkovitá šelma a kočky loví myši odjakživa, to ví každý.“

Nachytali si tedy myši a dali si je k večeři. S plným žaludkem jim bylo hned líp.

Přišla noc. Obloha zčernala a vidět byly jen hvězdy a ještě ne moc. Z dálky se ozývalo štěkání hyen a řev lvů.

„Nebojíš se?“ ptal se Ňuf bratra.

„Nebojím,“ řekl Ňaf, ale bál se.

Nakonec ale přece jen usnuli a vydrželi spát až do rána. Druhý den si ještě chvíli hráli v savaně a vrátili se domů.

„Tak co, máte hlad?“ smál se lev Florián, který byl rád, že je vidí živé a celé.

„Nemáme. Chytili jsme si myši.“

Tatínek je pochválil, že si uměli poradit sami a řekl, že první lví zkoušku úspěšně složili.

Oba lvíčci vyrazili hrdě do pralesa a znovu potkali lví výrostky.

„Právě jsme udělali první lví zkoušku,“ křičel na ně Ňuf.

„A už umíme sami lovit,“ křičel Ňaf a vyplázl na ně jazyk. Výrostci neřekli nic.

„Pravda ale je,“ řekl Ňaf, když znovu osaměli, „že než se z nás stanou opravdoví lvi, čeká nás asi ještě spousta práce.“

A měl pravdu.